

Духът е Онзи, Който със своята светлина тъче добрия живот на човека.

Ходи в светлината на Духа, за да те благослови Господ.

Използвай допирните точки на светлината.

Използвай възможностите на светлината.

Обръщай внимание на най-малкия лъх на светлината, за да откриеш неznайните пътища на Живота. В тях се крият Божиите радости, които слизат от небето. Земята е място на Божиите съкровища, от които ти се ползваш ежедневно.

Учителя

Продължител
на списание „Житно зърно“ излизало
от 1924 до 1944 г. основано от
ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:
Георги Стойчев
Мария Кисова, г.ф.н.
г-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
тел.: 032/665 080

Художествено оформление
на корицата:
Борис Стоилов

Печат:
Издателска къща „Хермес“ ЕООД
ISSN 0861 427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО
© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

- Новите схващания на ученика – *резюме*
от лекция на Учителя 3
- Протокол за разпит на свидетел
140 години от рождението на Учителя. Нови данни
за живота и дейността му – *Людмила Димитрова* 7

ШКОЛАТА

- Образът на Учителя през моите очи – *Елена Андреева* 9
- Ходжите се молят за дъжд – *Никола Гръблев* 12
- Тонът и неговите обертонове – *Георги Стойчев* 14
- Втори век есперанто – *Цветана Ганчева* 17

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

- Космичният свят – *подбор из беседи на Учителя*
от Цанка Екимова 19

ФОРУМ

- Холистичната медицина на 21 век
и учението на Петър Дънов – *г-р Светла Балтова* 26
- Развиване на съзнателността
чрез паневритмичните движения – *Ясен Даскалов* 30
- Видове движения в Паневритмията – *Снежана*
Димитрова 35

- Логосът – *подбор из беседи и лекции на Учителя*
от Георги Христов 39

- Картите Таро – *Валентин Томберг* 42

- Нашето време – *Джордж Гарлин* 49

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

- Здраве, сила и живот – *Учителя Петър Дънов* 50
- Паневритмия – *Учителя* 50
- Имам дом неръкотворен, т. 2 – *Беинса Дуно* 50
- Лекции по астрология, т. 1 – *Иван Антонов –*
Изворски 50
- Световните религии – *Джон Баукър* 51
- Мислете за тези неща – *Джигу Кришнамурти* 51

- Contents 52

Едно послание от Учителя

Епохата, в която днес живеем, е особено важна. Бог ни поставя на изпит и следи как ще го издържим. Ако издържим изпита си, Той ще ни се усмихне и ще каже: „Доволен съм от вас, че издържахте изпита си.“

Сега аз ви съветвам да се държите крепко, за да възприемете новата светлина в умовете, сърцата и душите си. На всички казвам: Ние ще победим! Господ е с нас. Няма сила в света, която може да се противопостави на тези велики принципи. Всички добри, честни, справедливи и умни хора — мъже, жени и деца — по целия свят са с нас. Онези, които поддържат трите велики принципа, от каквато и църква, от каквато и партия да са, те са с нас.

Питат ни: кои сте и колко сте? Ние сме едно велико Братство, каквото светът не е виждал, едно Братство, което има клонове и на земята, и на небето, и в цялата вселена. Който служи на Бога, той ще бъде гражданин на това велико Братство, което наричаме Братство на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Ще кажете: Ние искаме да станем членове на това Братство. Аз пък искам да бъдете ученици на това Братство.

НОВИТЕ СХВАЩАНИЯ НА УЧЕНИКА

Каква е разликата между положителния и отрицателния полюс, между мъжкия и женския принцип?

В окултната наука под женски принцип се разбира случаят, когато пасивността на човека е отвън, а активността отвътре; под мъжки принцип разбираме, че активността на човека е отвън, а пасивността му отвътре. Вследствие на това се явяват и противоречията. За онзи, който е активен отвън, смущенията и противодействията идват отвън; той отвътре е пасивен, незасегнат. За пасивния принцип пък смущенията идват отвътре. Следователно умът има повече препятствия отвън, а сърцето има повече препятствия отвътре. Сърцето е пасивно отвън, а умът – отвътре; сърцето е активно отвътре, а умът – отвън. Тия два принципа – умът и сърцето, могат взаимно да си помагат. Когато умът се намери в противоречие в своята активност, тогава сърцето, което е активно отвътре, ще му дойде на помощ. Умът е опора на сърцето отвън, а сърцето е опора на ума отвътре. Този закон трябва да разберете добре. Когато се намерите в смущение с вашия ум, трябва да търсите вашето спокойствие отвътре. А когато сте неспокойни сърдечно, трябва да търсите спокойствието си в Божествения принцип на ума. Сърцето винаги изисква принцип, на който може да разчита. Щом сърцето веднъж се излъже, в него се

заражда чрезмерна активност и подозрителност. Безверие то в човека не започва от ума, а от сърцето. Безверието не е родено у мъжа, а у жената. Като казвам жената, погръблям сърцето. Разбира се, вие ще боравите с термините мъж и жена само като с принципи. Дева или девица изразява принципа в неговата чистота. Когато говорим за жената в нейния първоначален принцип, ние употребяваме думата дева, което значи Божествена чистота, или символ на Любовта. А мъж или човек, или манас значи „Син на Мъдростта“. Той е израз на Божествената светлина, или на Божествената Мъдрост. Следователно тия два принципа у човека се допълват едновременно: единият принцип е активен отвътре, а другият е активен отвън. Единият принцип е пасивен отвън, а другият е пасивен отвътре.

По какво съдим за интелигентността на едно същество? Като гледаме къщата на един човек, прозорците ѝ, стаята му и всичко наоколо, по това вече съдим за неговата интелигентност. Ако гледаме изработката на някоя статуя или на какъв и да е предмет, ние вече съдим за степента на човешката интелигентност. Кристалите, които са се образували в земята, и те имат своя интелигентност. Те разбират законите на светлината и са научили начина за възприемането ѝ. Всеки кристал е възприел точно

Учителя със семинаристи на „Изгрева“, фотограф Ангел Мегаров

тази светлина, която е необходима за неговото развитие. Окултистите поддържат, че кристалите се раждат и зреят в земята, тъй както плодовете. Кристалите са големи египти, в тях има голямо тщеславие и гордост. Понеже са много горделиви, затова природата ги е турила на такава голяма дълбочина в материята. По този начин тя обуздава гордостта им. И вие виждате колко са твърди те. Кристалите показват първичната причина за човешкото падане.

Бих желал някои от вас да опишат краските на по-важните скъпоценни камъни, да се позанимават с тях, защото някои от вашите идеи имат връзка, отношение с кристалите. Не мислете, че кристалите са само в земята. Туй, което е в земята, същото е и у вас. Трябва да знаете, че всичко, което съществува в природата, съществува и във вашето тяло. Всички растения, всички буболечки, които съществуват по Земята, се намират и в тялото ви. Някой вълк се изпречи във вашия ум – разваля ви всичкото настроение, изяжда ви някоя овца и вие се намирате пред една катастрофа. Вие се занимавате с вълците на физическия свят, но не се занимавате с вълците във вашия ум. Когато обаче един вълк изяде една овца във вашия живот, вие ще почувствате една голяма болка в сърцето си.

Вие наблюдавате тия неща отвън, а не се занимавате с тях вътрешно. Но трябва да изучавате всичко това! То е една ценна наука. Вие трябва да започнете да обуздавате всички животни в себе си. Това са символи, това са идеи, това са начини на онзи Божествен живот, който иде от много направления и се втича в човека. Човек е сглобен от множество отделни сили. Те са като малки рекички, които най-после се сливат в една обща, голяма река. Аз определям това нещо по следния начин: животните и растенията, които съществуват на Земята, представляват човека, разложен на неговите съставни части. Всички тези части да се съберат да живеят в едно тяло заедно с една монада, която ги ръководи – това именно е човекът. Тази идея прокарва и Лайбниц. Значи в човека има една централна монада и още много монади, които обаче не са на еднаква степен на развитие, те са същества с голямо разнообразие в развитието си. Свирепите животни например се намират в една крайно гъста материя; от това се образува повече търкане и повече топлина. Понеже не са научили законите за трансформиране на енергията, те се изявяват грубо.

И тъй, заедно с вашите стари възгледи за живота ще имате и нови схващания, с които ще правите опити. Първият опит, който трябва да направите тази година, е да контролирате известни ваши мисли, които могат да ви раздразнят. Да кажем, че имате една мисъл, която може да ви напакости, да ви спре с 10 години във вашето развитие. Ще се опитате да спрете тази мисъл. Спри я, а не да страдаш и да плачеш отпосле. Това, което ви говоря тази вечер, е нещо много деликатно, нещо мощно. То е едно изкуство, което трябва да усвоите. Едно от великите изкуства в света е да се владеете, когато искате. Не мислете, че това може да стане изведнъж. Първите резултати ще бъдат като на онзи ученик по цигулка, който едва започва. Необходимо са много упражнения.

Всички необходими условия за вашето растене или щастие се намират в самите вас. Извън тази възможност, която се крие във вас, остава един външен плюс – той е възможността на живата природа или на Бога. Туй както

Слънцето изгрява и спомага на ония зародиши, които са в земята, да израстат, така и в човешката душа природата или Бог иде и възраства всичко у него. Окръжаващата ни среда, както и всички други същества, до известна степен са наши помощници.

Когато се саморазвивате, не изключвайте хората от себе си. Закон е: всички животни, растения, минерали, кристали, които са вътре във вас, едновременно и всички души, които съществуват в света, нямат само отражение във вас, но имат и свои представители. Всеки човек, дето и да е, има един жив представител във вас.

Първият важен закон при вашето саморазвитие е следният: няма да отрчате никои човек извън себе си! Вие казвате за някого: не искам да зная нищо за него. Не, не казвай тъй! Кажу си: аз искам да зная нещо за този човек. Аз ще намеря неговия другар, който живее в миниатюра в мен и ще го питам какво има да ми разкаже. Туй малко същество ще ни разправи самата истина, когато външният човек няма тия условия.

Туй както сега са създадени хората, те нямат условия да се разбират отвън, а само вътрешно. Аз не съм срещнал досега нито един човек, който може да каже Истината. Малцина са тия хора, които могат да кажат Истината. Повечето хора я забикалят. Такъв човек, за да изнесе една истина, отпук ще обиколи, оттам ще обиколи – не върви по права линия, по Божествения път. Толстой е единственият в историята, който е изнесъл в своята изповед Истината тъй, както трябва. Вторият е св. Августин. Има и други някои, но тия двамата са главните.

Всички вие трябва да бъдете чистосърдечни. Като дойде тази чистота във вас, да можете да говорите Истината в себе си, а не отвън. Толстой се изповяда не пред външния свят, а пред себе си, за да възстанови своя мир, да възстанови връзката между Бога и своята душа; тази негова изповед стана достойна и на целия свят, обаче той се изповяда пред себе си.

Като говорим за изповед, не подразбирам изповед пред външните хора, но пред себе си, пред своята душа, за да възстановим връзката между Бога и нас. За да се възстанови тази връзка, всичко трябва да бъде изложено на Божествената светлина.

Ние трябва да имаме спрямо Бога същите отношения, каквито Той има към нас – нито повече, нито по-малко. Той има отношения към нас като Бог, а ние ще имаме отношения към Него като човеци. Моите отношения към Бога ще бъдат тъй прави, както моята душа може да ги определи. Туй е възможно и то е красивото в света. Щом човек дойде до това положение, той се чувства мощен, а преди това е бил малодушен, страховит. Реши ли се веднъж да изправи отношенията си към Бога, той става герой; в неговия ум се явява светлина, в душата му настава мир и той расте пред себе си, като казва: сега вече всичко е възможно за мене. Този човек вече е прозрял Божествената светлина, той е пред лицето ѝ.

Вземете сега закона на обичта. Обичта има положителен и отрицателен полюс. Заражда се въпросът, защо човек трябва да обича? Човек трябва да обича, за да се прояви. Животът не може да се прояви без обич. Живот без обич няма. Първият път на живота е обичта. За да покажеш, че живееш, трябва да обичаш. Първата стъпка на обичта е към

един предмет. Намериш една ябълка, вземеш я, погледнеш я и я обикнеш. При отрицателния полюс на живота пак има обич. Отрицателният полюс на живота винаги представлява областта, в която животът може да се прояви в минималната си степен.

Значи за да се прояви животът, трябва да обичате някого. Най-първо човек обича себе си. Той не започва с обич към другите, но обича себе си, тялото си: той само яде и пие, за да може да расте. След време той вече си позволява да обича и другото отвън. Като се развиве, като забогатее, тогава може да обича и още едного вън от себе си. Тогава човек се раздвоява.

Защо се раздвоява човек? Това е един философски въпрос. В какъв смисъл употребявате – думата раздвояване? Женският принцип, който бил първоначално у мъжа, у човека, не могъл да бъде завладян от мъжа, понеже този принцип е активен отвътре, а пасивен отвън, а човекът – мъжът, е пасивен отвътре, активен отвън. Та понеже човек е двояк по естество, то вторият, женският принцип прозрял, т. е. видял външните неща, и тогава неговата външна пасивност се превърнала на външна активност, а вътрешната активност – на вътрешна пасивност. Вследствие на това този принцип се отделил от човека, напуснал го, излязъл навън. Такова било положението на Адама. Този принцип, който излязъл от мъжа, не се върнал вече. Ето защо и до днес виждаме, че между мъжа и жената не съществува хармония. Между тях има вечно състезание. Когато казват, че между тях не може да съществува любов, това е вярно. Любовта не е нещо външно. Най-първо този принцип трябва да се върне вътре, да стане отвън пасивен, а отвътре активен и да си заеме първото положение. Сега и жената е активна, и мъжът е активен. Затуй при сегашното състояние не е възможно никакво възпитание, никаква култура.

Това, което ви говоря сега, не се отнася до вас. Вие сте само проявление на принципа, а ние говорим за общия принцип. Туй, за което ви говоря, вие ще го намерите в себе си. Ако твоего сърце обикне известен предмет отвън, то не е на прав път. Сърцето трябва да се интересува само от вътрешни работи. Онова сърце, което се интересува от външни работи, е опорочено. И онзи ум, който се интересува от вътрешния живот, и той също е опорочен. Ти не трябва да отричаш своето сърце или своя ум, но трябва да ги напътваш правилно, всеки да се занимава със своята работа.

Ще помните: щом вашето сърце обикне известни предмети или вещи отвън, непременно ще паднете в известно изкушение. Защо? Защото вие не можете да владеете тази вещ. Ако чрез сърцето си обикнете някой човек, той ще иска да бъде самостоятелен; следователно и него не ще можете да владеете. Вие, като обикнете някого, искате да го владеете, а това е невъзможно.

Искам да вземете тези неща не като абсолютни истини, а като разсъждения. Вие ще ги проверявате и когато се уверите в тяхната истинност, ще работите с тях. Те са известни математически величини – ще ги допуснете, ще ги докажете, за да видите възможни ли са или не, но ще работите върху тях.

Сега да се върнем към мисълта си. Ще знаете, че оригиналът на всичко е вътре във вас, а отвън е само копие. Затова няма да обичате външното като нещо свое. Туй, ко-

ето имате, то е у вас. Пък като се изгуби отвън, ще кажете: аз имам оригинала му, ще го намеря в себе си. Ти можеш отвън само да му се радваш. Ще знаете, че всяка изказана мисъл не е изгубена, тя остава написана в самия човек.

Какво нещо е обичта? Да кажем, че обичате някого. Той представлява само една възможност, за да се прояви вашата любов. Вие благодарете на онова съчетание, което съществува в света, че можете да проявите любовта си. За пример, ако в един кинематограф няма бялото платно, как ще може да се отпечатват картините? Туй и вие благодарете, че има едно живо същество, което ще ви позира. То е пасивно. Вие ще проектирате върху него любовта си, а то ще ви разправя за тази любов. Аз, като любя някого, не зная колко го обичам, той ще ми разправи колко го обичам. Кои е този човек? Този отвътре, той ще ми разправя колко го обичам. Той едновременно е и отвън, и отвътре. Тогава вие, като обичате някого, ще бъдете тихи и спокойни, ще ви бъде безразлично дали той е при вас или ще замине в Америка. Тия връзки се разтеглят. Където и да замине той, вие се радвайте на това, защото той едновременно е и вътре във вас.

Физическата любов все предполага, че ще станат някои пакости, че ще се случат лоши работи и т. н. И действително се случват. Духовната любов пък носи хубавото и красивото. Щом обичаме някого физически, може да му припишем най-лошите качества; ако го обичаме духовно, ще му припишем най-добрите, най-хубавите качества. За пример, физическата любов предполага: „може да му стане нещо“, „може да излъже“ и т. н. Да, но ти само предполагаш, а това, което ти предполагаш, я стане, я не. Щом обичаш физически, това, което предполагаш, ще стане, но ако обичаш духовно, лошото няма да стане, ще стане само хубавото. Духовната любов е правилната, защото няма причини, които могат да изменят тази любов. Тя е от Божествено естество. И затова апостол Павел казва: „Любовта не мисли зло. Любовта никога не отпаѓа.“ И действително тъй е.

Запишете си следните три правила за приложение:

1. Когато сърцето ви изстива, че не може да обхване и вмести свободата на другите, продължете тогава радиуса на сърцето си – да обхване и недостатъците на хората, и продължавайте свещения път на сърцето: Към Бога на Любовта, при най-големите несгоди!

2. Когато умът ви се помрачава, че не можете да разберете и приемете известни истини, удължете тогава радиуса на ума си. Мислете, че всичко така трябва да бъде, за да се изяви Бог на Вечността в цялото разнообразие. Него намирайте във всичко. И продължавайте великия път на ума: Към Истината и през най-голямото противоречие!

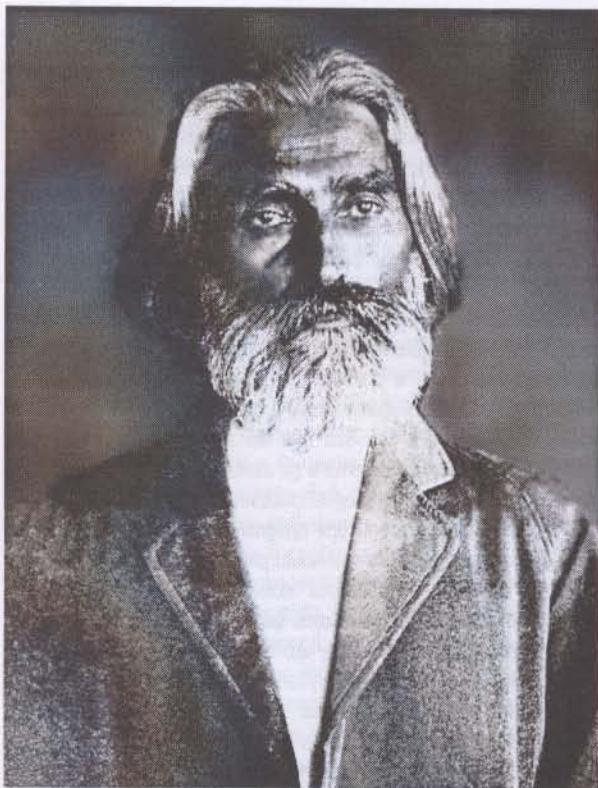
3. И когато волята ви се изроди в своеволие, че спира своята деятелност в добро, удвоете тогава радиуса на волята си. Приемете волята като дар от Бога и я посветете Нему! Туй продължавайте мощния път на волята: За проява на Божията Благост и през най-голямото зло!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

Тя постоянно ни весели!

Първа лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 19 октомври 1924 г. в София – резюме

Протокол за разпит на свидетели

Моето учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина.

От тия принципи произтича необходимостта от пълен мир и пълно разбирателство, братство и взаимопомощ за общото благо.

Учението ми изключва всякакво насилие, изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществените условия за всички последователи на това учение е съвършената нравственост. Ученикът на Божествената школа, за да може да възприеме и приложи великите истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една спънка в развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение, както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата. Аз препоръчвам зачитане на установените закони и на

редби на властта. Всеки недостатък и несъвършенство в обществения и държавен строй може да се изправи чрез самоусъвършенстване, понеже е казано: „Бъдете съвършени както е съвършен Отец наш небесен!“.

Църквата винаги трябва да бъде в пълно съгласие с Божията Любов, Мъдрост и Истина.

С политика не се занимавам, защото тя не представлява за нас никаква цел. С политика се занимават само хората, които първа изучават живота.

За да се схване Божествената Мъдрост и да се разбере Божествената Истина, изисква се знание за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат преподаваните им уроци. В противен случай могат и сами да се откажат от една работа, която не им е по силите. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задръжам. В моето учение се прилага разумната свобода. Които гоиде, няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задръжан. Никому нищо не се налага. На всички помагам по желанието им със съвети, упътвания и разумни лечебни средства, съобразно законите на Разумната, Живата природа. И всичко това се върши абсолютно безплатно. Бог, Комуто служа, промисля за моята прехрана.

Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, и животът им е общопризнат образец за подражание.

София, 21 юли 1925 г

140 години от рождението и 60 години от заминаването на Учителя

Дружествено читалище „П. Р. Славейков“ в гр. Варна и Учителя Петър Дънов.
Нови данни за живота и дейността му от 1896 до 1899 година

Не само уединение! А и активна работа!

Даде ми се през месец август 2004 г. до мен да стигне първият Годишен отчет¹ на Дружественото читалище „П. Р. Славейков“ от 1898 г. От него се разбира, че то е учредено на 29.12.1896 година в град Варна, III участък (днешна Стара Варна с кривите ѝ улици). Това е времето на втората просветна вълна заляла страната ни, когато се учредяват много читалищни и училищни библиотеки. Първата е около 1860 г.

Председател на Настоятелството на новоучреденото читалище е известният интелектуалец, демократ, парламентарист и два пъти кмет на гр. Варна Кръстю Ив. Мирски. За касиер е избран не по-малко известният и обичан от народа Капитан Петко Войвода (Петко Киряков). Изумлението ми достигна своя връх, когато прочетох, че **длъжността библиотекар-домакин е поверена на Петър К. Дънов!** Най-често по това време библиотеките са били поверявани на учителите – хора просветни, борабещи с книгата. Да бъде поканен за хранител и разпространител на знанието, на Духа, редом с тези известни българи! Каква чест за наскоро завърналият се от Америка млад човек!

Но тази чест е заслужена. Той вече е бил учител, дипломирал се е по богословие и медицина в Америка и е издал току-що една изключително напредничава книга – „Науката и въспитанието. Началата на човешкият живот“. А и баща му поп Константин Дъновски не е кой да е – и той е борец на Духа.

Прочетох на един дъх целия отчет, после пак и пак. Според него Учредителното събрание, приемането на Устава и разпределението на длъжностите е станало в рамките на

точно един месец – от 4 дек. 1896 до 5 ян. 1897 г. Това ме навежда на мисълта, че Учителя е бил един от активните учредители на читалището. По всяка вероятност е помогнал и в съставянето на първия му Устав² от 29.12.1896 г.

Трябваше да осъзная добре информацията, която ми се даде, нейната значимост и въпросите, които породих у мен. Отново прегледах източниците, с които разполагах, за да извлека още нужна ми информация за този период, ако бях пропуснала такава. Оказа се, че освен повтаряният от авторите момент за Посвещението на Учителя, осъществило се през месец март 1897 или 1898 година, други по-конкретни данни за неговия живот и дейност няма. Цитират се гату като:

– 3 март 1897г.³, 7 март 1897г.⁴, други споменават само 1897 г.⁵ или периода 1897–1900г.⁶ Милка Кралева споменава и различна година – 7 март 1898 г.⁷

За места на осъществяването се посочват:

Нови Пазар (повечето автори) и с. Тетово, Русенско (Св. Няголов; М. Кралева).

П О К А Н А.

Настоятелството на Читалището „П. Р. Славейков“ на III участък в г. Варна, поканва своите членове и всички граждани да присъствуват на сказката „Происхождението на Челоупка“, която ще се държи от Библиотекар-Домакина на същото читалище, Г-н Петър К. Дънов, на 18-я того, точно в 3 часа подиръ пладня в зала „Съединение“. *Входъ свободенъ, присъжъ кордиаленъ.*

Гр. Варна, 15 Май 1897 г.

Настоятелството.

ЦЕНА
въ прѣдплатѣ

За България:

За година 2. 6.—
За 1/2 година 1. 7.50

За странство:

За година 2. 7.—
За 1/2 година 1. 5.50

Единъ брой 10 ст.

СТРАНДЖА

ОРГАНЪ НА ДРУЖЕСТВОТО „СТРАНДЖА“

ИЗЛИЗА ВСЪКА НЕДЕЛЯ.

ПИСМА

Политени не се приематъ

На четри страници се дава
не 10 ст. въ рѣдъ въ четирѣ
страница, до 50 ст. въ вторѣ
страница и до 25 ст. въ третѣ
и третѣ страницѣ.Гласови не да се издава
жени съ пошлени карти не се
приематъ.

Единъ брой 10 ст.

— Политическа свобода и човѣшки правдини се придобиватъ, чрезъ революцията — съ мечъ и огънь. —

От Отчета и от последващите изследвания се разбира, че Учителя е работил активно по главната цел на Дружественото читалище според Устава му, а именно: „да подпомага сближението и взаимното умствено развитие на членовете, особено в гражданственото отношение, и да поддържа читалня в III участък на града Варна, в която постепенно да се учреди участъкова библиотека“.

Учителя е държал повече от пет много добре посетени сказки пред членовете на читалище „П. Р. Славейков“ и читалище „Зора“. Поканвани са били и граждани, при „вход свободен“ и „прием кордуален“, които след това са можели да се запишат за членове на читалището „П. Р. Славейков“.

Заглавието на първата сказка е „Произхождението на Човека“⁸ държана на 18 май 1897 година в зала „Съединение“, най-голямата за времето си в града. Намира се в центъра на днешна Варна и покорява с достолепие всеки спрял поглед върху нея. Построена е по идея на кмета Кръстю Ив. Мирски.

Втората се назовава „Преглед върху гревнята и модерна философия“⁹. Изнесена е в

II. Засѣдания на Настоятелството.

Въ засѣданнето си на 5 Януарий 1897 Настоятелството си распредѣли длъжноститѣ тѣй: председател Кр. Ив. Мирский, подпредседател Недѣлчо Х. Хр. Поповъ, касиеръ Капитанъ Петко Киряковъ, библиотекаръ-домакинъ Петъръ К. Джовъ, секретаръ Никола Т. Бакларовъ и замѣтникъ Филипъ Христовъ. Въ същото засѣданне се разрѣшихъ кредити за дружествени расходи. Други засѣдания Настоятелството държа на 20, 24, 26 Януарий, 26 Февруарий, 12 Мартъ, 4 Априль, 16 Май, 1 Юний, 5 Юлий, 19 Августъ, 1, 10 и 28 Ок-

наетото за седище на читалището „отделение на зданието... в уч. III, на № 257“ и намиращо се на същата тази улица „Дунав“, където е живял при сестра си Мария.

Датата е 8 ноември 1897 година.

Само две седмици след това, на 15 ноември 1897 година, пак в помещението на читалището, следва и третата сказка за отчетената 1897 година. Заглавието ѝ „Науката и философията“¹⁰ е логично продължение на преишната.

През есента на 1898 година гражданите слушат сказката „Защо и как живеем“¹¹.

Все още не е ясно кога е държана петата, за която знаем — „Основите на просвещението“ и последващите една или още няколко сказки, за които има податки. Има информация, че последните две цитирани сказки, държани от Учителя, са осъществени на територията на дружественото читалище „Зора“, по молба отправена от Настоятелството му.

Дружественото читалище „П. Р. Славейков“ е просъществувало четири години. Закрито е по липса на финансови средства за издръжката му. Вероятно има връзка и с факта, че един от основателите и негов двигател, Кръстю Мирски, напуска град Варна, след като в 1900 г. е избран отново за депутат в Народното събрание и се премества временно в София. Връзка има може би и със смъртта на Капитан Петко Войвода на 7 февруари 1900 година. Сигурно и други подобни сътресения са принудили Настоятелството да затвори читалището на последното си заседание на 21 април 1901¹² година. Според втория Устав на читалището (от 29.12.1898 г.), при случай на негово „растурияне“, Настоятелството му може да потърси друго читалище „във Варна или окръжието ѝ“, което чрез „общото си събрание“ да приеме същото име и развие

имъ. Боже! какви години дочакахме? съ полиция депотати да се испращатъ! Ами народа кадъ гине та не испраща избраниците си.

— На 16-й Ноември 1897, неделя, точно часа на два следъ пладня, въ помещението на читалището П. Р. Славейковъ, на III уч. въ г. Варна, ще се държи сиазна „Наука и философията“, отъ П. Дъновъ.

По сказката ще има разискване.—Входъ свободенъ.

същата дейност. Тогава книгите на читалището ще преминат към него.

Такъв случай се явява. И след преговори, през есента на същата година, в с. Аврен, Варненско се учредява читалище, което приема същото име – „П. Р. Славейковъ“. То онаследява печата на варненското читалище, библиотеченият му шкаф и един чувал с книги. Първата книга от новосформираното читалище е раздадена за домашно четене на 21 октомври 1901¹³ година – точно шест месеца след официалното закриване на съменника му от град Варна.

Читалище „П. Р. Славейковъ“ в село Аврен, Варненско е живо и активно и днес. Авренчани са чествували неговата 100 годишнина на 15.12.2001 година.

Все още тънат в тъма годините 1899/1900 г. Бил ли е Учителя Петър Дънов активен член на читалището и през тези годи-

ни или вече го е напуснал и е последвал баща си в Нови Пазар?

За нас остават въпросите и желанието да търсим отговорите им.

София,
Ноември 2004г.

Людмила Т. Димитрова
библиограф

¹ Отчет до Годишното Общо Събрание на Читалището „П. Р. Славейков“ на III участък във Варна. Приложение: Правата на Човека и Гражданина. Варна, печ. Взаимност, 1898. 16с.

² Устав на Дружественото Читалище „П. Р. Славейков“ на III участък във Варна. Варна, печ. Взаимност, 1897. 8 с. Държ. архив – Варна, Ф. 786к

³ Славов, Атанас. Пътят и времето. Т. I. Началото. София, Бяло Братство, 1998. с. 312.

⁴ Кръстев, Вергилий. Изгревът на ... Т. I. София, Библ. Житен клас, 1993. с. 636; Томалевски, Георги. Учителят Беинса Дуно. София, Алфа-Дар. [б.г.] с. 93; Няголов, Светозар. Истината за спасението на евреите в България. София, ИК Виделина, 2000. с. 4.

⁵ Даскалова, Павлина. Всемирният Учител Беинса Дуно и Велико Търново. Т. I. Варна, Алфиола, 1995. с. 11.

⁶ Стратев, Илиян. Живот и дейност на Учителя ... София, ИМА, 1997. с. 36.

⁷ Кралева, Милка. Учителят Петър Дънов. Живот и учение. София, Кибеа, 2001. с. 22.

⁸ Покана във в-к Странджа, Г. I, бр. 43 от 18 май 1897, с. 1.

⁹ Съобщение във в-к Странджа, Г. II, бр. 2 от 8 ноември 1897, с. 3.

¹⁰ Съобщение във в-к Странджа, Г. II, бр. 3 от 15 ноември 1897, с. 3.

¹¹ Китилов, Петко. Старите Варненски читалища. 1870–1900 г. Варна, 1983. Ръкопис.

¹² Пак там

¹³ Раздавателна Библиотечна книга. 21 X 1901–1933 г. Държ. архив – Варна, Ф. 496 к

ИЗ „ОБРАЗЪТ НА УЧИТЕЛЯ ПРЕЗ МОИТЕ ОЧИ“

Елена АНДРЕЕВА

За първи път видях и чух Учителя в салона на ъгъла на улица „Раковска“ и „Граф Изгнатиев“, в сградата на журналистите, където по онова време той държеше беседите си. Незабравимо впечатление ми направи неговата осанка, неговото лице – бледо, спокойно, силно концентрирано, светнало във вътрешна светлина. Той беше съвършено затворен за външния свят, дълбоко съсредоточен, като че ли нищо отвън не го интересуваше, възгъбен, сякаш се молеше.

Той почна беседата; говореше тихо, после се оживи. Слушах много внимателно. Не бях слушала до този момент никой да говори така, но всичко разбрах. Всичко е истинно! Той ме изпълваше със светлина. Когато свърши беседата, аз си казах: „Това е! Това търся!“ Радост ме изпълваше. Всичко остана дълбоко в душата ми и си го спомням и до днес.

Много пъти вниманието ми беше привлечено от походката на Учителя. Имаше нещо много леко и свободно в нея; беше бърза, целенасочена и не можеше да се забележи кога тежестта на тялото преминава от единия върху другия крак, нямаше никакво залюляване на едната или на другата страна. Тялото съвсем изправено, но не сковано, главата и гръбнака в една линия – се движеше право напред и леко нагоре, пластично, красиво. Стъпваше като че ли беше без тежест. Когато вървеше, не си въртеше главата, за да погледне наляво или надясно, а само очите му се движеха. Цялото тяло, главата, ръцете се движеха красиво, свободно, беше приятно да го гледаш. Когато Учителя ни показваше гимнастическите упражнения или тези от Паневритмията, можеше да се наблюдава изяществото в движенията му. Те бяха красиви, свободни, без напрежение, но не отпуснати, а стегнати и пластични. Всички им се възхищавахме. Сестра Катя Грива ми е казвала, че Учителя ѝ е показвал новите паневритмични упражнения в стаята си, като е искал после тя да ги предава на другите, но това изящество, красота и великопение на неговите движения тя никога не е могла да научи. Със съжаление ще кажа, че почти никой не ги научи както трябва тези движения на Паневритмията; този вътрешен ритъм, който имаше Учителя, ние не усвоихме.

Гласът на Учителя беше бас-баритон, мек, равномерен, но не глух, пронизателен, но не остър, нито твърд. Говореше тихо, спокойно, без напрежение, равномерно; рядко повишаваше глас. Това се случваше обикновено когато говореше за Бога. Тогава беше вдъхновен, радост бликаше от него и това състояние обхващаше всички, които го слушаха и разбираха; те излизаха от салона с просветнати лица, с радостни сърца, готови да проявят милост и снизхождение.

След беседа Учителя беше отворен за нас, свободно се приближавахме до него, задавахме въпроси, той отговаряше на всички, изясняваше идеите и принципите на учението си, неразбраното, и беше крайно щедър в раздаването на знанието, което имаше. Той

можеше да говори неуморно и времето преставаше да съществува за него. Беше много разположен и внимателен, но и всичко беше контролирано. Неговата същност беше заключена с много ключове и той отваряше сам съкровищницата, която трябваше да отвори. Когато говореше на събранията, беседите и лекциите си, или на малки групи около него, винаги съм усещала, че говори само това, което иска да каже. Никога не се изплъзваше от езика му да каже нещо, което не иска или не трябва да каже. Контролът над себе си и самообладанието му – това ми се виждаше прекрасно, но за нас – недостижимо.

Учителя говореше с разположение, но не с увлечение, защото всичко, което казваше, беше контролирано. Не си позволяваше да каже нещо, което може да хвърли сянка в съзнанието на хората, на когото и да е. Когато изнасяше известни погрешки, говореше безлично. Прецизен беше и в думите, които употребяваше. Така извеждаше с лекота всеки, който се намираще в забъркано положение. Той разполагаше с някакви невидими фарове, с които можеше да осветли всяко кътче на човешкото съзнание и да не остане и най-малкото място неосветено. Затова, когато се намирахме в безизходно положение, отивахме при него, защото знаехме, че ще ни помогне, без да ни унижи.

Учителя имаше образен език, като че всяка мисъл можеше да я изрази образно. Всяка отрицателна мисъл, чувство или постъпка, той превръщаше в положителна. Каквото и да му се кажеше отрицателно, веднага го превръщаше в положително. Някой се оплакваше, че го боли крак; Учителя казва: „Болестта е гостенин, дошъл ти е – приеми го, нагости го и той след ден-два ще си отиде.“ Друг се оплаква, че някакво страдание има в тялото си; Учителя казва: „Страданието е почистване на къщата. Един хубав ремонт става.“ Трети казва: „Оскърбиха ме, много тежка и обидна ума ми казаха.“ Учителя: „Думата е раздвижване на въздуха, какво обидно има, че някой раздвижил въздуха?“ Друг ще каже: „Обраха ме, загубих си парите!“ – „Този, който ги е намерил, ще се радва, пък ти кажи: за

Господа ги дадох.“ – „Болен съм от охтика, дали ще оздравея?“ „Ти още не си започнал да живееш. Ще живееш, щом спазваш Божиите закони.“ – „Взеха ми всичко.“ „Никои не ти е откраднал нищо, нещата само са преминали от едно място на друго.“ Учителя среща едно дете, което плаче: „Защо плачеш, моченце?“ „Еди коя си леличка ме обвини, че съм ѝ откраднал брошката.“ „Ти открадна ли я?“ „Не, Учителю.“ „Тогава това не се отнася до тебе, то се отнася до този, който я е откраднал.“

Кой каквото и да казваше на Учителя, какъвто и крив образ да му представяше, щом минеше през съзнанието му, той го предаваше поправен, осмислен, красив. И това правеше без усилие, изведнаж. С усмивка разпитваше най-обърканите въпроси. Какъвто и въпрос да се представеше пред него, той го разрешаваше така, че да бъде добре разбран от всички, които са засегнати. При разрешаването на спорните въпроси той не застава на обикновеното гледище на хората, застава на друго ниво и осветяваше въпроса от друга страна, от едно по-високо поле, и то така, че всеки да разбере къде е правото.

Както в беседите и лекциите, така и в частните разговори Учителя винаги изнасяше учението си и никога не се занимаваше с обикновени неща. Дори когато е ставало въпрос за обикновени работи, той ги изпълваше с друго съдържание, с по-висок смисъл, по такъв начин, че всеки, който се докосваше до него, получаваше просветление на съзнанието, повдигане на мисълта. Той излъчваше такива вибрации от себе си като същество, че и нас поне за миг озаряваше, а със словото си ни пречистваше. Ние чувствахме мекотата, радостта, освобождението от нещо, което ни е ограничавало. Когато се е случвало да ми говори по-остро по някакъв повод, и тогава съм чувствала това вътрешно освобождение, тогава дори съм имала по-голяма готовност за служене и учене.

Учителя не ни увещава да следваме неговото учение, но всякога изискваше да следваме законите и принципите, върху които се

гради животът, да живеем в хармония и постоянна връзка с разумната Природа. И пак ни оставяше свободно да постъпваме, всеки сам да види своите постъпки и сам да ги оправи. Изправянето на погрешките да ни стане вътрешна необходимост. Погрешките ни ограничават и когато се насъберат много, ние губим чистотата си.

Доверието, което имаше към нас, укрепваше нашето самочувствие и вярата в собствените ни сили.

Ние се проявявахме понякога много зле, но Учителя ни вярваше и аз си го обяснявах с това, че той гледа в бъдещето, когато ще бъдем на по-високо стъпало от сегашното. Той носеше нашите слабости с едно велико търпение, така както майката търпи детето си, което прохожда. Да постъпваме правилно е абсолютно необходимо за нас, за да бъдем в хармония с живата и разумна Природа. Свободата не се получава с борба отвън, а отвътре, чрез ограничаване на нисшето ни естество. Не минаваше ден, в който Учителя да не ни показваше пътя за истинското освобождение.

Учителя прие всички, които дойдоха да го слушат такива, каквито бяха. Никакви изисквания, никакви условия не постави, освен за учениците. Всеки се проявяваше според своето естество, разбиране и възможности. Обществото около него беше разнородно – от неграмотни до високо образовани и интелигентни хора. Връзката между всички беше той и неговото слово, от което се интересуваша всички. Учителя остави всеки да мисли и действа свободно. Под неговото непосредствено влияние всички се обединяваха. Виждаше добрата страна на всеки и ако трябваше да изнесе нечия погрешка, той изнасяше принципа, който е нарушен, и лошите последствия за нарушителя. Всичко изтърпя, и най-вече нас – такива, каквито бяхме. Велико беше търпението му!

(следва)

Ходжите се молят за гъжг

Из Спомену на Никола Гръблев от живота с Учителя

Никола Хр. Гръблев е роден на 11 януари 1893 г. в гр. Габрово. На четири години останал без баща с две невръстни сестри. През свободното си от училище време навървял цървули и шивел еминии. Сетне станал наблюдател в метеорологическата станция на Априловската гимназия.

През 1913 г. завършил Априловската гимназия и постъпил във военното училище. Като офицер е служил в Плевен, Търново, Шумен, Свищов, Бургас и Ямбол. Достигнал до капитански чин.

Като млад офицер срещнал Учителя и тази среща преобърнала начина му на мислене. Своята вярност и смелост доказал в Търново, когато по време на един събор предотвратил арестуването на Учителя, рискувайки кариерата си на офицер.

През 1924 г., лятото, в Дели Орман беше толкова суша, че бяха пресъхнали всички гьолджуци, нямаше никаква вода. Турците имаха тогава, тъй да се каже, микроязовирчета, които наричаха гьолджуци – всичко беше пресъхнало. Отиваха с качета на около 15 км галеч за вода. Докато я донесат, тя се изплюсква, макар че я връзваха отгоре, друга част гобитъкът изпиваше и тя се свършваше бързо, пак трябваше да отиват; един човек си губеше времето цял ден да превозва вода.

Веднаж, както си сега в канцеларията, гледам фелдфебелът върви с шест души турци, приказва нещо с тях и се погсмива загагъчно. Това много ме заинтересува, излязох вън и мувикам:

– Чифликчиев, какво има, бе?

– Абе, г-н капитан, дошли са четирима ходжи и свама кметове – на селата Насуфчилар и Гечбелер, да ви питат какво да правят, за да валяло гъжг. Казвам им, че това не е на капитана работа, а те настояват да ги говеда при вас.

За голяма изненада на фелдфебела аз му казах:

– Как да не е моя работа? Моя работа е! – Фелдфебелът се изблеци напред ми и не може да разбере той ли е луд или аз съм полудял. – Доведи ги в канцеларията!

Те гойдоха, сегнаха и разправят следното:

– Г-н капитан, правихме молебен за гъжг в Демир Баба теке (то е на няколко километра северозападно от Кеманлар).

Заклахме 120 коча, обаче гъжг не валя. В Махмузлий заклахме 120 коча, и пак не валя. Решихме да попитаме Вас какво да направим, за да завали гъжг.

Фелдфебелът прежегаше, той знаеше отлично турски. За втора негова изненада аз ги питам:

– Кога искате гъжг, утре ли?

Беше вторник, питам ги значи за сряда ли го искат.

– Нека, г-н капитан, в петък да бъде, тогава ни е празникът!

– Добре, щом искате в петък, в петък ще вали, но ако направите каквото ви кажа.

– Ще го направим, г-н капитан, както кажете, така ще го направим!

– Щом се върнете сега в село, ще извикате при гъжамите всички мъже, жени и деца. Няма да влизат в гъжамията (при тях само мъжете ходят в гъжамия), ще се нарежат отвън и ще им кажете, че в петък ще вали, ако всички, които са се скарали, се сдобрят, които се съдят, веднага да се спогодят, ако имате някоя бедна вдовица, ще ѝ помогнете, ако има болен, ще го нагледате – да няма изобцо нищо, което да ви разделя в село. Ще го направите ли? – питам аз.

– Ще го направим, г-н капитан! – отговарят ме.

– В петък – продължавам аз – ще излезете при големите гървета, които са между селата ви, ще си направите молебена – заедно гвете села, без да колите никакви

кочове. Никакъв курбан, защото Господ кръв не ще, а иска добри дела. И гъжд ще вали.

Между свете села имаше десетина високи и големи гървета, запазени от гълго време, около които имаше известна светлина – някакво старо светилище.

След като си заминах, в мене стана една реакция, настъпи едно съмнение и малодушие. Казвам си: „Чакай, бе, че гъжда ти в гръбба си ли го имаш?!“ Аз с такава сигурност го казах, и хората го приеха с такава доверие, като че аз имам власт върху гъжда и ще им го дам. Ами ако не вали? Ще стана за смях пред всички... Сега си на бюрото и си гържа главата с свете ръце. А пък фелдфебела – не мога да го погледна, ще рече: „Капитанът е луг.“ Изпаднах в едно такава униние, че даже от смущение не можах да вечерям...

Заранта станях към три часа, приготвих се и излязох – близко го щаба, в едно чисто място, в една млада гора до границата, където хора не ходят. Коленичих и почнах да се моля. Четох Добрата молитва, 91-ви псалом, „Отче наш“, казвах формули и едновременно се обръщах към Бога и Учителя: „Господи, Учителю, аз не го казах за моя слава и не за някакви материални облаги, защото сега ако съм тук, утре ме няма“... и т.н. Така се разправях, като че ли са при мен. Дълго се молих, коленичил, докато почувствах една радост, което значи, че молбата ми е приета. Скъчих и погледнах часовника си – беше 10. Изминали бяха 6 часа! Под влияние на радостното чувство започнах да пея, да скачам, търкалях се по тревата като чалнат; ако някой ме наблюдаваше, щеше да помисли, че съм се побъркал.

Като си отивах, гледам едно облаче също като аероплан – гълго, с две крила. Това беше в сряда, и вече бях уверен, че гъждът е сигурен. Щом дойде тази вътрешна радост у мене, аз бях вече уверен, че молбата ми е чута и приета. В четвъртък пак излязох да се помоля, но близо до поучастъка и за по-малко време. Вечерта в четвъртък ми съобщиха, че ми дават двадесет дена отпуск, който реших да прекарам на комуната в Арбанаси, като им помагам в работата.

В петък сутринта, след молитва и закуска, почнах да си приготвям багажа за пътуване към Арбанаси. Времето беше свършено ясно, никаква следа от облаци. Аз обаче си тананикам и си събирам багажа – бях уверен, че всичко ще си стане както го исках. Имах една вътрешна непоколебима вяра.

Към 9 часа пристигнаха двама караулджии (кехаи) от свете села и ми викат:

– Г-н капитан, събрахме се вече и Ви чакам.

– Абе, отивайте и им кажете да си почват молитвата.

А фелдфебелът гледа небето и се подсмива, сигурно си гума на ума: „Капитанът се изложи, в това ясно време нито гъжд ще вали, нито дявол.“

Караулджиите са бързоходци и навярно след 30–40 минути са били вече на мястото на молебена. Към 10 часа излязох от стаята, дето си регах багажа за пътуването, и гледам на североизток се показало на хоризонта едно малко бяло облаче. Иначе небето си е ясно, слънцето си блести и няма никакви намерение да вали. Това беше към края на юли месец, след два-три месеца суша.

На молебена не отидох.

След още 15–20 минути като излязох пак, гледам небето към тия две села се затъмнило – покрито с тежки гъждоносни облаци. Не минаха и десетина минути, заваля и при нас. Започна да вали такъв поробен гъжд, напоителен гъжд, че продължи от 10,30 до към 13 часа, и когато тръгнах, още не беше спрял. Дъждът беше до село Дауджилар, оттам нататък капка не беше паднала. Обхванал беше един район около тия две села, с радиус около 10 километра. Хубав, напоителен гъжд, напълнил им и препълнил гьолджуците, както ми разправихи после фелдфебелът.

– Интересното нещо, бе, пред мене им каза капитана – казваше той. – Защо няма гъжд другаде, а в тези две села ще ги издави от вода!... Турците викат капитана да ги научи как да се молят, и дойде гъжд! И то без да колят кочове, без курбан!...

Това стана в 1924 година.

ТОНЪТ И НЕГОВИТЕ ОБЕРТОНОВЕ

Георги СТОЙЧЕВ

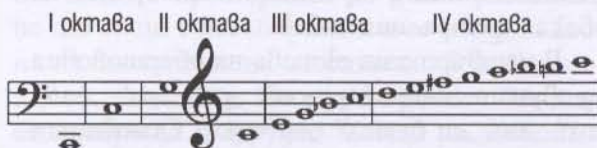
Музиката, в широк смисъл на думата, прониква цялото космично пространство. Ако изследваме процеса на това проникване, можем да достигнем до определени заключения за събитията, които характеризират цели по-големи или по-малки периоди от време, свързани с произхода и развитието на Земята. Тези периоди са оставили своя код, своя отпечатък в структурата на отделните тонове, които са гръбнака на тоновото изкуство. В структурата на тоновете откриваме характеристиката на тези периоди като хармонични – консонансни и дисхармонични – дисонансни. В този смисъл музиката е космично свидетелство, космичен език. Тя е една многоцветна вибрационна система. Говорим ли за вибрация, това означава движение, а движението означава творчество, сътворение. Музиката съпътствува Сътворението от неговия първоначален момент до наши дни. По ретроспективен път можем да се върнем към първоначалния момент, защото ние сме потопени в тази мощна вибрация на Духа, Който е построил и вдъхнал живот на всички форми именно чрез принципа на вибрацията, която е Негова същност. Тази вибрация не се чува от човешкото ухо, но движи всички процеси в живата природа. Тази нежна и многоцветна музика великите гени на тоновото изкуство са опитали да пресътворят в определени музикални форми.

„В начало бе Словото“. Учителят Бенсина Дуно казва: „Проявлението на Словото започва с музиката“. На музикален език бихме могли да кажем: В началото бе звукът. В началото бе тонът. След като мощната вибрация на Духа намагнетизирала пра-материята, тя се събудила за живот. С други думи, животът е вибрация. Кой е бил първият тон? Този въпрос няма да разискваме, но в структурата на всеки един

от седемте тона на гамата е вложен кодът на Сътворението. За удобство ще използваме тона „до“ от голямата октава. Всяко класическо музикално произведение има свой основен тон, съответно своя тоналност, но когато този тон е „до“, има нещо симптоматично. Например Петата симфония на Бетховен е в тоналност „до минор“. За нея някои музикални критици твърдят, че тя е точен модел на космоса.

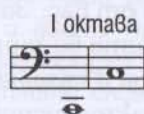
Тонът „до“ от голямата октава има определена височина, която е в зависимост от броя на неговите трептения, и тембър, който се определя от онези, звучащи едновременно с него по-високи тонове, които в музикалната теория се наричат обертонове. Всеки тон има 15 придружаващи го обертона. Те го придружават по един вътрешен начин. Вътрешен, защото ние не ги чуваме, нашето съзнание не може да ги възприеме, но те реално присъстват като неразделна част на основния тон. Можем да си ги представим като планети, които обикалят около своето слънце, от което самите те произлизат. С други думи, всеки тон е колективен звук, завършен процес, който крие дълбоко в себе си всички моменти на своето проявление. Неговите съпътници заемат пространство от четири октави. Всяка октава сама по себе си е един свят, едно поле на проявление. В тази многоизмерност трябва да търсим въздействието, което тонът носи в себе си. Как се получават обертоновете? Струната не трепти само с цялата си дължина, но и със своите части. Частите трептят с по-малка амплитуда от цялата струна, затова техните тонове са по-тихи и остават скрити зад основния тон. Има специални уреди, с които тези допълнителни тонове могат да се усилят и така учените са регистрирали обертоновия ред. На петолиннето са означени обер-

тоновете върху тона „до“, но бихме могли да започнем от всеки произволно взет тон и ще получим същите взаимоотношения между отделните обертонове:

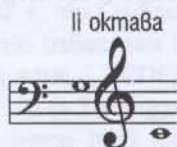

Обертоновете носят специфичния живот на тона. Когато инструменталистът свири чисто, звучат по-голямата част от обертоновете и звукът оживява, добива пространственост, пластичност, многоизмерност, сякаш полита на свои невидими криле. Звукът става изключително фин и топъл. За това се изисква силна концентрация.

В първата октава на обертоновия ред звучи само един обертон „до“. Между основния тон и първия обертон интервалът е октава („до-до“), който е консонансен интервал. По-точно октавата е съвършен консонанс (съществуват интервали, които са несъвършени консонанси). Онзи принцип, който първи е бил излъчен, за да започне своето самостоятелно съществуване, е повторение на своя създател. „И Бог създаде човека по своя образ, по Божия образ го създаде.“ В първата октава, която се състои от основния тон и първия обертон, е кодирано първото Сътворение на човека като Божествена същност в един много висок свят – причинния. Характеристиката на интервала „до-до“ като съвършен консонанс ни дава точно определена представа за живота на причинното поле. Този период от развитието на Земята в окултната наука се нарича Сатурнов. Сатурновият период е бил топъл, но тъмен. Тогава се заражда физическото тяло на човека. То не прилича на днешните физически тела, а е било изградено от материята на топлината. Материята на топлината Учителят Беинса Дуно нарича Любов. Всички йерархии, които са участвали в сътворението на човека, са излъчили към него своята Любов като определени качества. Топлинните тела са приели този живот в най-чист вид

II октава

Учителят Беинса Дуно казва: „Числото две е число на красивите, мъчни, прогресивни процеси. То е незавършен

– интервала октава, при който тоновете звучат сято.

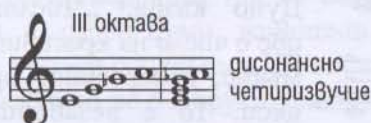
Казахме, че в първата октава на обертоновия ред има само един обертон. Ето какво казва Учителят Беинса Дуно за числото едно: „Числото едно, първото число, е Господ, Който е създал света, първичната причина, която подтиква всички същества към разумност. Единицата означава неизменното начало на нещата. Тя е Божията Любов, божественото начало у нас.“ Божественото начало в човека се проявява още при създаване на неговото физическо тяло през Сатурновия период. Като най-старо, то дълго се е развивало на Земята и е много по-съвършено от другите тела на човека. Другите тела, поради своето несъвършенство, често обричат физическото тяло на болести и страдания. През Сатурновия период е първото Сътворение – на физическия човек.

Във втората октава на обертоновия ред звучат два обертона: „сол“ и „до“. Между обертона „до“ от първа октава и първия обертон „сол“ от втора октава интервалът е чиста квинта. Този интервал също е консонансен. Квинтата е съвършен консонанс. Между първия обертон „сол“ и втория „до“ от втора октава интервалът е кварта. Квартата е също съвършен консонанс. Тези два съвършени консонанса ни дават представа за живота върху умственото поле. В окултната наука този период от развитието на Земята и човека се нарича Слънчев. Интервалът квинта според Учителя Беинса Дуно има отношение към Мъдростта. Съществата на Мъдростта през Слънчевия период гаряват човека с етерно тяло. Топлинната материя на стария Сатурн се превръща в газообразна. Колкото интервалът между обертоновете става по-малък, толкова материята се състява. Квинтата е по-малък интервал от октавата и не звучи така сято като нея. Двамата различни обертона „сол“ и „до“ символизират двете тела – физическото и етерното, които човек вече е придобил.

процес, божествената съкровищница, богатствата, които Бог раздава. Двойката е приложение на Любовта. Най-трудното число, защото идва от един висш свят и влиза в един низш свят.“ Числото две симболизира поляризацията, Любовта и Мъдростта, мъжкото и женското начало, тъмнината и светлината. Това е една комплементарна поляриност, защото двата полюса самостоятелно не могат да съществуват, те взаимно се допълват. През Слънчевия период човек придобива етерно тяло, което е носител на живота. Физическото тяло оживява чрез етерното. През Слънчевия период е второто Сътворение на човека – етерния човек.

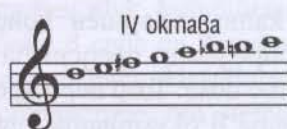
В третата октава на обертоновия ред звучат четири обертона: „ми“, „сол“, „си бемол“ и „до“. Основният интервал между тях е терца: „до-ми“, „ми-сол“, „сол-си бемол“. Терцата е консонансен интервал, но несъвършен консонанс. Последният интервал „си бемол-до“ е секунда и е дисонансен. Четирите обертона заедно образуват дисонансно четиризвучие. Дисонансното четиризвучие ни дава представа за живота върху астралното поле. В окултната наука този период от развитието на Земята и човека се нарича Лунен. За първи път през този период се нарушава божественото равновесие, появява се първият дисонанс в еволюцията. Интервалите между обертоновете се скъсяват, материята на Земята и човешкото тяло се състява. От въздухообразна тя се превръща във водна. Най-висок носител на живота през Лунния период е астралното тяло, но то е току-що създадено, силите в него не са добре организирани и човек лесно пада под влияние на своите страсти и желания. Борбата между слънчевия и лунния принцип е добре характеризирана от дисонансното четиризвучие „ми-сол-си бемол-до“.

Учителя казва: „Числото четири означава човека в неговото животинско състояние. Волево число. В това число няма топлина. Няма условия за външна работа. Числото на прецеждане, пречистване, чистили-

ще.“ През Лунния период човек придобива астралното си тяло. Той се превръща в животното – човек. Точно такава е характеристиката за човека от Лунната епоха. През Лунната епоха е третото Сътворение на човека – астралния човек.

В четвъртата октава на обертоновия ред звучат осем обертона: „ре“ „ми“ „фа#“ „сол“ „ла“ „си бемол“ „си“ „до“. Основният интервал между тях е секунда. Голяма секунда в началото на обертоновия ред и малка секунда в края. И двете секунди са дисонансни. Интервалът секунда е най-малкото разстояние между два тона. Следователно материята е най-гъста и тъмна. Четвъртият период от развитието на Земята и човека е Земния. Поради гъстотата на материята, крачките, с които се движи духовното развитие, са най-малки, което отговаря на секундовото движение на обертоновете. Интересно е, че мелодичният изказ в песните на Учителя Беинса Дуно се опира главно върху постепенно секундово движение. Подобен похват наблюдаваме и в творчеството на Бетховен. Тези факти не са случайни. При Паневритмията Учителят е изисквал крачката да бъде малка. Това е важно за Земния период, където всичко става бавно и постепенно. Душата е в плен на пространството. Времето има по-малко значение. През Земния период се развива мозъкът, който е инструмент на мисълта. Ражда се умственото тяло на човека. Човекът вече е придобил всичко необходимо за бъдещото си развитие.

Четвъртата октава на обертоновия ред има осем обертона. Учителят казва: „Числото осем е трудно число, но може да помогне понякога да си свършите работата. Осем е число на затвор, на ограничения. Числото осем означава най-големите страдания, допустими за човека. Лошият човек може да се изправи чрез числото осем. Доидете ли до числото осем, ще знаете, че външните условия са по-силни от вас. За да се справите с тези условия, очите ви трябва да бъдат отворени на четири и съзнанието ви будно.“ Това е точна характеристика

на четвъртия, Земния период от развитието на Земята. През Земния период човек придобива умствено тяло. Умственото тяло е младо и неорганизирано. Астралното тяло е претърпяло по-дълго развитие, но то също е несъвършено и се поддава лесно на влиянието на изостанали в развитието си същества. По тази причина Земята се превръща в трудно място за живот и развитие. Макар че през Земния период човек е придобил своя най-висш носител – Аза, способността да мисли и твори и свободната воля за действие, той остава едно много крехко и уязвимо същество. Осемте обертона свидетелствуват, че засега външните условия са по-силни от самия човек.

Обертоновият ред показва пътя, по който човек е слязъл в материята. Числата

на неговото слизане са 1, 2, 4, 8. Като изключим числото 1, останалите числа са четни и са степени на числото 2. Трите числа 2, 4, 8 свързахме с броя на обертоновете във втората, третата и четвъртата октави на обертоновия ред, които съответствуват на силите, работили през Слънчевия, Лунния и Земния периоди, с енергиите и материалите, които са вложени за осъществяване плана на еволюцията. Интервалите между обертоновете имат отношение към качествата, които сътворените форми проявяват чрез принципа на вибрацията. Така всяка форма оставя своя вибрационен отпечатък като свидетелство за своето съществуване в паметта на Природата.

ЗА ЕДИН ОБЕДИНЕН СВЯТ

През лятото на 2004 г. на гости в Рилския лагер на Братството бяха нашите отгавнашни приятели от Франция – семейство Арлет и Жан-Луи ГОБО. От години те изучават Учителя и по-специално Паневритмията. Жан-Луи е страстен привърженик на есперанто, защото е дълбоко убеден в големите му възможности и значение за обединението на хората по планетата – основния патос на Учението. Той смята, че започва нова вълна на интерес към есперанто, защото е лесен, универсален и най-важното – неутрален език, който подпомага не доминирането на някоя нация, а отвореност и толерантност към всички. Жан-Луи поддържа връзки с много есперантисти по света и смята да работи – с наша помощ – за издаване и разпространение на преведени на есперанто текстове от Учителя.

За всички, които биха проявили интерес към възможностите на този обединяващ език, предлагаме следващия текст, чиято авторка води в момента курс по есперанто в София.

ВТОРИ ВЕК ЕСПЕРАНТО

Цветана ГАНЧЕВА

Позната е библейската легенда за Вавилонската кула, която хората искали да построят до Небето. Това ядосало Бог, Той разбъркал езиците на строителите, те не могли повече да се разбират помежду си и така станало невъзможно построяването на кулата.

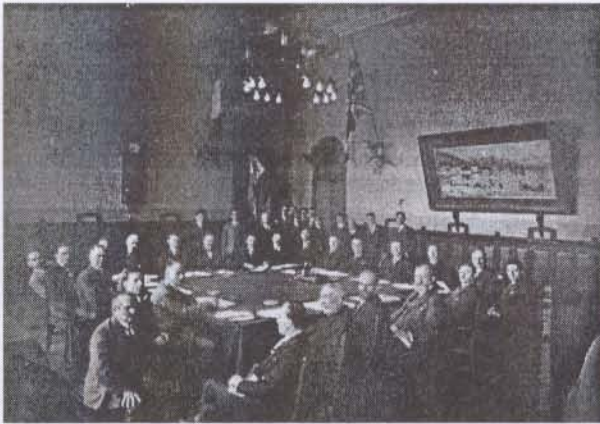
Дали това не е рефлектирало върху всегашния стремеж на хората за взаимно разбирателство?

В древността роля на международен език е изпълнявал гръцкият. През средните векове тази роля иззема латинският. Обаче те и двата не са били в истинския смисъл международни езици. Те са улеснявали само елитните слоеве на обществото в Европа – аристократи, учени, висшето духовенство. В

по-новите времена по-широка роля на международни езици са изпълнявали езиците на големите колониални държави – предимно френският и английският. Това обаче отреждало преимущество на тези народи и държави в международната политика.

В последните векове са създадени повече от 350 проекта за международен език. Всички те обаче, поради нежизнеспособност, са изоставени. Гениално решение на проблема дава само д-р Лазар Лудвиг Заменхов. През 1887 г. той публикува своя проект, станал по-късно известен в цял свят като международен език – ЕСПЕРАНТО.

Д-р Заменхов е роден на 15.12.1859 г. Като дете той израства и живее в гр. Бялис-

Есперантска конференция в Локарно, 1926 г.

ток (Полша), тогава под руско владичество. В града по това време са живеели хора от много националности – поляци, руси, германци, татари, евреи и гр. и с различна религиозна принадлежност – католици, протестанти, източноправославни, мюсюлмани, юдеи и т.н. Тези разноезични хора непрекъснато враждували помежду си. Малкият Лазар от дете наблюдавал крамолите и баталните сцени по улиците. Детето обаче наблюдавало и това, че неговият баща – полиглот – бил приятел с всички, защото знаейки езиците им, разговарял и се разбирал с всички. Така още от малък Заменхов забелязва, че разноезичието е пречка в отношенията между народите, защото ги разделя. И когато бил ученик във втора филологическа гимназия, се залавя за работа. В продължение на няколко години, с цената на огромен труд, търпение, упоритост, монашески живот, без почивки и удоволствия, с много любов към хората, той създава, усъвършенства и практически изпробва своя език.

Основните, вътрешни причини, които превръщат есперанто от проект в действащ език в продължение на повече от 117 години, може да се формулират в няколко реда. Есперанто е конструиран съобразно установените още от 18 век принципи. Той е следствие на факти и опит. Заменхов го определя като език на работничеството, на народните маси; затова и той сам го нарича „латинският език на демокрацията“. За да изпълни тази своя роля, езикът трябва да бъде най-лесен и авторът брилянтно постига това, благодарение на твърде лесната граматика, на лексиката – взета почти без промени от съществуващите съвременни езици, на богатото и правилно словообразуване. Важен фактор за успеха е и предвиждането на създателя му, че езикът не може да бъде жив без

литература и още преди публикуването му той започва да превежда произведения на световните класици: Шекспир, Пушкин, Гьоте, Шилер и гр., също и Стария и Новия завет от староеврейски. Така Заменхов доказва колко богато изразен е създаденият от него език. Той се говори в над 160 страни в света. Всяка година на есперанто се провеждат конгреси, конференции и гр. Той е приет като официален език на ООН и ЮНЕСКО. В последните години звучи в ефира от много световни радиостанции – Пекин, Ватикана, Полша и много други; има го и в интернет.

Д-р Заменхов ясно подчертава, че есперанто има за цел не да измести съществуващите национални езици, а да служи като втори, помощен език на културното човечество. Много важно качество е неговата неутралност в национално отношение: той не принадлежи на никоя нация, на никои народ, затова не дава предимство на никоя култура. Той в еднаква степен принадлежи на всички, които го говорят и прехвърля мостове между народите. В България есперанто идва от Русия, само две години след публикуването му.

Според общоизвестната поговорка да владееш един чужд език значи да имаш още една душа. Учителят Петър Дънов е уважавал есперанто и е насърчавал учениците от Школата да го изучават. Сега ние знаем, че едни от най-добрите есперантисти на България са сред неговите ученици. Някои от тях са превеждали беседи на есперанто, други са ги издавали в отделни брошури в печатниците си, трети са ги разпространявали писмено и говоримо в чужбина. Например беседите на Учителя са достигнали Латвия благодарение на есперанто. И още от времето на Учителя, та до ден днешен братя и сестри от Латвия летуват в братския лагер при Седемте рилски езера всяко лято. И не само от Латвия.

И днес интересът към есперанто в Братството е осезателен. От началото на тази учебна година (22 септември 2004) се организира и провежда курс по есперанто за начинаещи.

Защо да учим есперанто? Заради нашата страна и народ, заради свободното общуване между хората, заради съвета на Учителя, заради доброто, което можем да направим у нас и в света в общуването чрез този език.

За контакти:
Цвета Ганчева
дом.тел. 934 46 25
София

КОСМИЧНИЯТ СВЯТ

Помнете: Бащин дом е цялата Вселена. Бащин дом е Слънчевата система. Бащин дом е цялата природа. Бащин дом е цялата Земя. Бащин дом е всичко видимо и невидимо.

Целият космос е едно живо същество, в което ние живеем и се движим. И тогава този космос може да бъде безграничен и граничен, и велик, и малък; туй е свойство на вечното - да произвежда каквато форма иска.

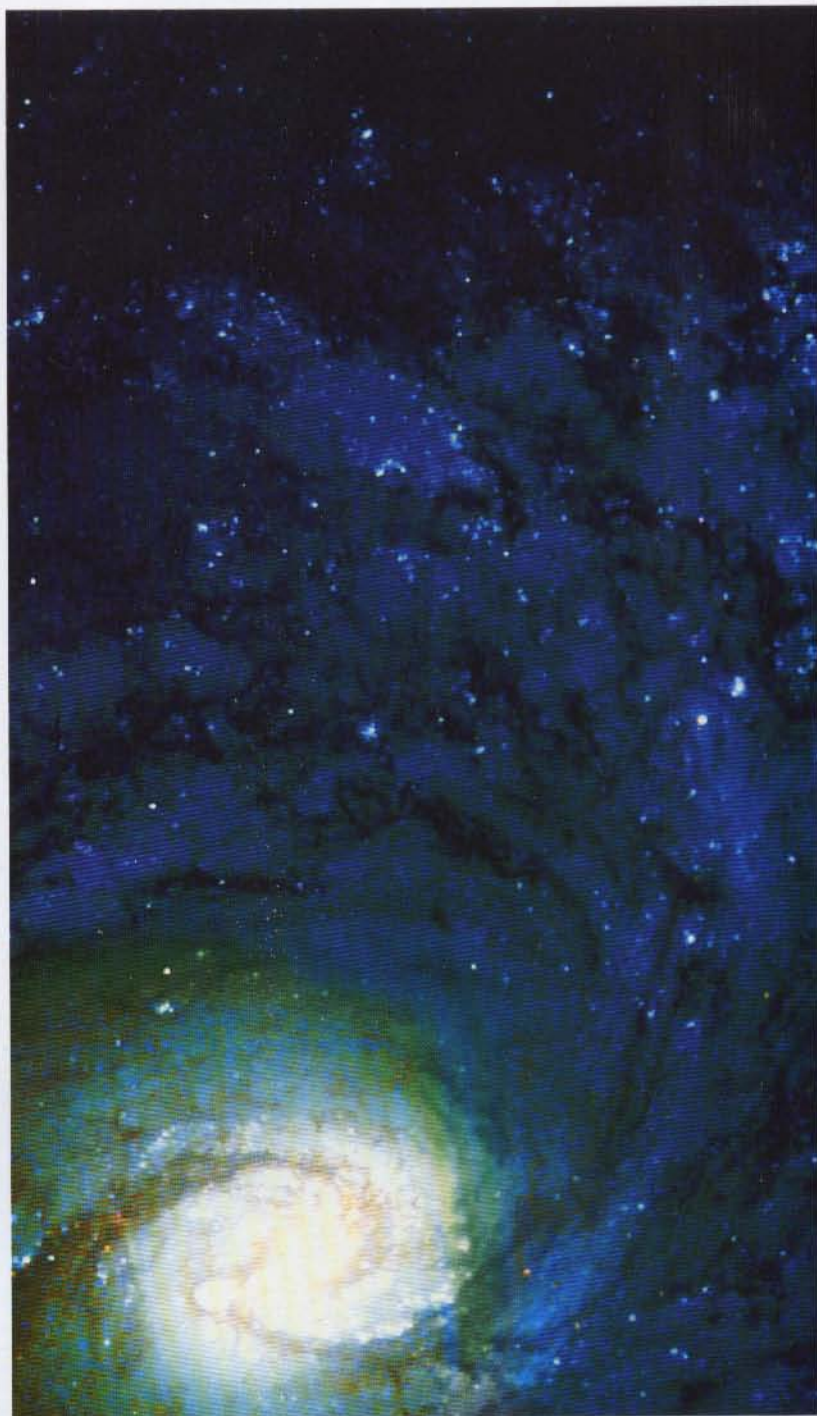
Учителя

ПРОСТРАНСТВОТО

Пространството, което ни обикаля, е толкова обширно, че в него могат да се вместят много системи като Слънчевата. Обаче всяка система, както и всяка планета, са поставени на големи разстояния, за да не се сблъскват, всичко е предвидено и наредено разумно и целесъобразно.

Пространството е пълно с една мощна сила, с една разумна сила, върху ръцете на която се крепят не само нашата Земя, но и всички останали велики светове. И в пространството има разумна борба на сили, които искат да прокарат своята теория. Има известни същества, които искат да отклонят Земята от нейната орбита.

Цялото пространство, в което живеем и се движим, е пълно със същества от разни категории. Цялото пространство е пълно със светове. Когато нашата Земя се движи в пространството на тази Вселена, ние се намираме под влиянието на тези същества, с които дохождаме в съприкосновение. Ако речете да тръгнете от Земята за Онзи свят, ще ви спират на много места. Ще ви спират пред всяко царство и ще ви искат свободен билет, паспорт, както правят на Земята при минаването от една държава в друга. И цялото това грамадно пространство с всичките същества има

Божественият свят е светаина, свят на ред и порядък, свят на вечна Божествена хармония, която светаите души разнасят

ранство с всичките същества има един отглас в нашите сърца, умове и души.

ПЪРВИЧНАТА МАТЕРИЯ

Материята, от която светът е създаден, струва много повече от цялата Земя. Значи първобитната материя, от която е направена Вселената, струва почти колкото цялата Слънчева система, без Слънцето. Тази материя е много скъпа, понеже интензивността на движението на частиците ѝ е много голяма. От тук можете да си представите каква светлина трябва да има съзнанието, за да издържа на интензивността на тази материя. За да придобие човек тази светлина на съзнанието, той трябва да мине през страдания.

ВСЕЛЕНАТА

Вселената съставява сбор от мислеци същества, които са атомите на този разумен свят.

Как и защо е създаден светът? Създаването на света има широк замисъл. Бог знае защо е създал Небето, Земята и планетите, както и цялата Вселена.

Има особени формули, по които е създадена Вселената. Небесната механика е коренно различна от земната. Хиляди години нашата Земя се движи в пространството и благодарение на великите закони на Битието тя и до днес спазва законите на равновесието.

Движението, което става във Вселената, се дължи на оня Разумен Дух, който регулира и управлява всички сили. Само това движение е реално, само то прави света реален. Според философите съществуват две реални неща в света: **субстанция** – видимата форма на телата и **есенция** – невидимото, което се крие в тия форми. Хората изучават главно формата на нещата, не са дошли още до есенцията.

В бъдеще Вселената ще служи за развлечение на хората. Днес те не могат да се ползват от нея. Един ден, когато заслужат това, Бог ще ги остави свободно да се разхождат из нея, да я изучават. Всички светове, които виждате, са създадени за развлечение на Божиите чада. Под гумата „развлечение“ ние разбираме пътешествия. Човек трябва да пътува по световите, за да разбере реда и порядъка, който съществува в тях, да разбере вътрешното съдържание на живота. Като изучи всички светове, човек ще познае и Божествения свят – главата на Вселената.

Вселената с всички слънца и планети представлява предметно учение. Като я изучавате, вие ще обхванете всички звезди, слънца и планети като екскурзианти. И по пътя си вие ще се срещате. След колко години ще се срещнете, това зависи от интензивността на вашата мисъл,

от бързината на вашия влак. Може да се срещнете след хиляди или милиони години, а може и след часове. Колкото по-бързо се движите, толкова по-малко неща ще видите. Ще минавате и замислите през планетите и ще кажете, че нищо не сте видели. Ако се движите по-бавно, ще се спирате на всяка планета или слънце и ще ги изучавате. Тогава ще видите, че в междупланетните пространства има цели светове, за съществуването на които съвременните учени не подозират. Тези светове не могат да се видят със сегашните телескопи. Това са състояния, през които минава човешката душа. Когато Айнщайн казва, че има време и пространство, той разбира състоянията, през които Духът и Душата минават.

Ако цялата сегашна Вселена със всички свои слънца и планети, с всички живи същества по нея изчезне, животът ще се трансформира, ще мине зад нейните предели. Заг тази материална Вселена, която ние познаваме, има друга вселена, създадена от по-ефирни същества, от по-ефирни слънца, недостъпни за нашите очи. Следователно целият живот ще се пренесе именно в тази вселена, хиляди пъти по-красива от нашата. Всички същества, които са готови да живеят в тази вселена, ще се пренесат там, а тия, които не са готови, ще останат в сегашната да си късат главите.

Бог мисли да направи една вселена по-голяма от тази. Той за в бъдеще мисли да създаде 10 милиарда слънца и всяко слънце да бъде 10 милиона пъти по-голямо от сегашното. И после, Господ мисли да създаде същества още по-велики от тия, които днес съществуват. Които от вас са достойни, Бог ще ви пренесе на тези нови слънца.

ЗВЕЗДИТЕ

Да изследвате небето, това значи да четете Свещената книга на Живота, да вървите по свещените стъпки на Твореца. Небето – това е съвкупност от живи светове, в които Божественото се проявява. Небето – това е надеждата на света. Които се е обезнадеждил, той трябва да излиза всяка вечер във да гледа небето. Като наблюдава звездите, да се радва на техния живот. Звездите пък са писмото, което Свещената книга съдържа. Всяка звезда говори на хората на специален език. Говорът ѝ се разбира от влиянието, което тя оказва върху тях. Например всички благородни хора със светли умове и чисти сърца се намират под влиянието на Сириус. По култура Сириус е близо до Слънцето. Съществата, които живеят на Слънцето и тези на Сириус се съобщават помежду си. По какъв начин се съобщават? Науката признава ли това съобщение? Какви доказателства има за това? Офи-

циалната наука няма никакви доказателства, защото не признава такъв род твърдения. Обаче Божествената наука признава тия факти и може да ги докаже.

Всички звезди не само светят, но те имат още и известно духовно влияние върху човека.

Ако съзнанието ви е пробудено, всички тия звезди, които блещукат по небето като малки запалени свещици, ще бъдат за вас обширни светове, каквито са всъщност. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звездички ще останат за вас малки светли точки, каквито ги виждате отдалеч. Който и учен да ги наблюдава от Земята, няма ли развито съзнание, не ще може да ги схване в тяхната действителна големина.

Известни звезди от Млечния път могат да разговарят с вас, където и да се намирате. Те имат станции във вашия мозък. Ако разбирате езика им, всеки ден ще можете да чувате по една новина, станала на Слънцето, на Юпитер или на коя да е друга звезда. Казвате: „Можем ли да говорим със звездите?“ Можете. Разумният може да говори, но глупавият как ще говори? За глупавите са затворени зънците на тези станции.

Ако вие действително възлюбите една звезда, най-малко ще получите една дума от нея. Да кажем, че се обърнете към Сириус и я възлюбите като една Божествена мисъл. Тя ще ви каже: „Бог е Любов!“ И ако я попитате, защо Бог е Любов, ще каже: „Защото аз живея.“ Някои звезди изпращат светлина и щом изпращат светлина, те са интелигентни. Които не изпращат светлина, в тях няма интелигентност, в тях Любовта действа, но не се е проявила Божествената мъдрост. Всички звезди казват: „Светлина има в Бога, простор има!“ Като погледнем нагоре, ще почувстваме едно облекчение. Не мислете, че това са илюзии. Не, като излезете вечерно време, най-малко с една звезда, която е на степенята на вашето развитие, можете да разговаряте. Това, че звездите живеят, че обичат Бога, това не са илюзии, това е разумността в тях.

СЛЪНЦЕТО

Слънцето е книга, върху която всеки ден Бог пише нещо ново.

Ще кажете, че Слънцето е огнено тяло и нищо повече. Освен огнено тяло Слънцето представлява съвкупност от светли, разумни същества.

Има ли хора на Слънцето? Има. При това те са по-разумни и по-културни от тези на Земята. Най-простите същества на Слънцето са хиляди пъти по-разумни и културни от най-умните хора на Земята. Представете си тогава какво нещо са най-умните същества на Слънцето.

Колко по-високо стоят те от най-умните хора на Земята!

Енергиите, които излизат от Слънцето, крият в себе си запас от жизнен, лечебни сили. Искате ли човек разумно да използва енергиите на Слънцето, той трябва да излага гърба си на ранните слънчеви лъчи, при изгрев. Даже и в облачно време можете да излезете преди изгрева и да концентрирате мисълта си в посока на изгряващото Слънце. Облаците пречат само да видят Слънцето, но неговите жизнени енергии минават и през тях. Никаква външна сила не е в състояние да противодейства на слънчевата енергия. Когато искате да се лекувате, излагайте гърба си на изгряващото Слънце; когато искате да придобиете вътрешен мир, излагайте гърба си на залязващото Слънце, а лицето си обърнете на изток. При това положение вие ще изпитате дълбок вътрешен мир и ще разберете, че не трябва да се тревожите за нищо.

Ако нашето Слънце изгасне, ще се създаде друго Слънце. Ако една слънчева система изчезне, вместо нея ще се яви друга. Слънцето никога не изгасва, т.е. не се губи, но само се видоизменя. Бог има на разположение милиони свещи, светят. Ако една изгасне, друга ще я смени. Важно е да има свещи, които да горят и да светят.

Когато някои покойници влязат в Слънцето, тогава те ще разберат какво нещо е Царството Божие.

Красив е животът на Слънцето, но той още не е достъпен за хората на Земята. Мислено човек може да отиде там, но не и в действителност. Лесно се отива на Слънцето, но не с физическото, а с умственото тяло. Ако искате да отидете до Слънцето мислено, там ще бъдете за няколко минути; искате ли по физически начин да отидете, нужни са ви най-малко хиляда години. Човек още не е готов да живее на Слънцето, тъй като не знае езика на Слънчевите жители, не познава техния ред и порядък, не отговаря на техните мисли и чувства. Без Любов не можеш да направиш стъпка към Слънцето или към Луната. Ще направиш мост от физическия до умствения свят и по него ще минеш. Без този мост не може да се отиде.

Жителите на Слънцето живеят в голямо изобилие, вследствие на което не се тревожат за нищо. Тяхната задача е да изпращат блага на цялата Слънчева система. Те определят бюджета на всички същества, на всички хора, на всички държави и народи, на цялото човечество и на всички планети. Слънчевите хора коренно се различават от хората на Земята. Колко години живее едно слънчево същество? За да се завърти Слънцето около своя център, нужни са му 20 милиона наши години. Тъй щото, когато казваме, че

някай човек от Слънцето е на десет години, това значи, че той е на двеста милиона земни години. Съществата, които живеят на Слънцето, имат отношение към друго слънце. И те се намират между два полюса, както човек се намира между Слънцето и Земята.

Аз поддържам, че има живот във вътрешното Слънце, при много по-благоприятни условия от тия на Земята. Които не вярват на гумите ми, могат да проверят това. Някои учени поддържат, че температурата на Слънцето е около 35 милиона градуса. Аз казвам, че е много по-висока. Чрез тази температура Слънцето е запазено от всички изненади, които биха могли да го сполетят. То не може да се завладее. Голяма борба има в природата за завладяване на Слънцето, но всички опити досега са безрезултатни. Никакви войски, никакви агенти не са в състояние да го завладеят.

Слънцето, което виждате отвън, е отражение на едно друго, вътрешно слънце, което съществува и в човека. Ние не говорим за външното Слънце, за неговата греха, но за Онзи, Който е в Слънцето и в Когото е Слънцето. Светлината на Слънцето не иде от самото Слънце, но от Божествения Дух. Светлината е признак на онази мисъл, която Великият отправя към всички живи същества на Земята. Тази светлина именно ни възраства и подкрепя. Без нея няма живот, няма мисъл, няма знание. Ако не може да възприеме топлината на вътрешното Слънце, човек се оплаква от вътрешен студ. Той чувства, че е изгубил нещо съществено, изгубил е вътрешната топлина в живота. Лиши ли се от нея, човек се чувства самотен, изолиран от света. Той се движи между хората, но не ги познава, натъква се на доброто в живота, но никъде не го вижда.

Ритмичното движение на кръвта в човешкото сърце се определя от ритмичните вълни на Слънцето. Следователно, ако сърцето на някой човек не функционира правилно, той трябва да изправи отношенията си към Слънцето, да внесе хармония между своя пулс и този на Слънцето.

ПЕТНАТА НА СЛЪНЦЕТО

Слънчевите петна започнаха да се явяват на Земята след като хората започнаха да грешат. Те предупреждават хората да изправят живота си, тогава ще изчезнат. Слънчевите петна се отнасят не само до Земята, но и до другите планети. Има петна на Слънцето, които показват греховния живот на Венера, на Юпитер, на Марс, на Сатурн. Тия петна се различават едни от други. Щом дойде въпрос за петната, които показват живота на Земята, те са особено черни, като въглени. За мене това е факт, това е

научно обяснение. С тия петна главно учените хора се предупреждават. По тия петна се определя не само живота на хората, но може да се познае и кои народи грешат най-много. Големите грехове на българите, на французите, на англичаните, на италианците – на всички народи изобщо се отбелязват на Слънцето. Няма нищо скрито по лицето на Земята.

Слънчевите петна имат някаква връзка със земетресенията, но те не са тяхната дълбока, съществена причина. Забелязано е, че когато има повече петна на Слънцето, влагата на Земята се увеличава; когато петната намаляят, сушата се увеличава и на Земята настават неплодородни години.

СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА

Движенията на небесните тела в нашата Слънчева система се определят от връзката им със Слънцето. Движението на Слънцето се определя от връзката му с друго слънце.

Всяка планетна система има свое сърце, което е свързано с общото космическо сърце. Сърцето на нашата Слънчева система е Слънцето.

Слънчевата система днес не е същата, каквато е била преди хиляди години. Ще дойде ден, когато тя ще се намира под влиянието на друга система, която коренно ще измени живота на Земята в положителен смисъл. При новите условия на живота злото свършено ще изчезне. Гняв, обиди, озорчение няма да съществуват.

В Слънчевата система живеят най-разумните същества. Те разпределят енергията на Слънцето по цялата система, кога колко да се изпраща. Те знаят колко хора има на Земята, знаят имената им. Те познават българите, знаят какъв бюджет имат. Те познават и Англия, Франция, Русия – всички държави. Те знаят колко морета и океани има на Земята, колко бубулечици и растения има – всичко знаят.

Три вида слънчеви системи има според мене. Една от слънчевите системи изразява материалния свят – най-грубите желания, които съществуват във всички същества. Другите слънчеви системи са направени от по-фина материя и спадат към духовния и ангелския свят. След време, когато вашите духовни очи започнат да се развиват, вие ще виждате всички светове.

Трите слънчеви системи – това са Божествените светове. Човек ще мине през всички тях. Следователно ние сме в предверието на този велик космичен свят. Нашата Земя е границата на космоса. Цялата наша Слънчева система се намира на това място. Тъй щото един ден, когато вашето съзнание се повдигне и вие минете от една Слънчева система в друга, с по-висока култура

от сегашната, ще имате съвсем други понятия за нещата.

ПЛАНЕТИТЕ

Окултната наука твърди, че много от планетите са населени с възвишени същества. Там животът е по-организиран от този на Земята.

Между хората трябва да съществуват правилни, разумни отношения, както съществуват правилни, разумни отношения между всички планети. Правилните отношения между планетите се определят от техните разстояния. Докато тия разстояния се пазят, и отношенията между тях остават едни и същи; изменят ли се разстоянията, и отношенията между тях се накърняват. Каквото е външното отношение между планетите, такова е и вътрешното отношение между хората. Те са поставени на известно разстояние едни от други, което не бива да се нарушава; наруши ли се веднъж, нарушават се отношенията помежду им. Както човек мени отношенията си към хората, така променя и отношението си към различните планети. Как ще си обясните промяната, която става с хората, ако не приемете влиянието на планетите върху тях? Има случаи, когато до известна възраст човек се намира под влиянието на една планета, а след тази възраст попада под влиянието на друга. Сам човек се чува какво е станало с него, че се е изменил толкова много. Всяка планета има добро и лошо влияние. Човек трябва да бъде разумен, да се ползва от доброто им влияние.

Планетите, които действат върху човека, са главно седем. Слънцето е главният източник на енергия, вследствие на което се счита за баща на всички планети.

Марс придава сила на мускулите в човешкия организъм. По отношение на идеите, той прави хората стабилни. Венера прави формите кръгли, заоблени, а същевременно внася мекота в човешкия характер. Тя развива в човека усет към красивото. Под влиянието на Венера майката се отнася към децата си меко, нежно; Марс пък ѝ придава войнственост, благодарение на което тя често ги потупва и така им придава по-голяма активност. Меркурий прави човека практичен, той лесно се справя с мъчнотииите в живота. Юпитер прави човека тактичен, благороден и тщеславен (има се предвид личния живот). Сатурн прави човека разсъдлив, философ; той определя неговите отношения към природата. Изобщо Сатурн вижда всякога лошата, отрицателната страна на нещата. Той винаги застава на особено мнение. Пръстените на Сатурн показват причините, по които човек се е отклонил. Човек не може да разреши едно противоречие, докато не разбере Сатурна. В Сатурна като

принцип се крият причините на доброто и злото. Ето защо като знаете този принцип, ще можете да се освободите от злото и от противоречията в живота. Сатурн носи в себе си висок морал, който произтича от вътрешен страх.

ЛУНАТА

Какво има на Луната? Вечер има голям студ, а през деня – голяма горещина. Луната действа върху въображението на човека. Под нейно влияние той си мисли, че е богат, красив, учен, но като излезе от въображението си вижда, че всичко това е било илюзия.

Всички хора, които приличат на Луната, са крайни догматици, обичат външната страна на нещата. Те са големи материалисти. Те могат с часове да говорят за Спасението и същевременно да те оставят гладен.

Луната покровителства семейния живот, специално майката. Син или гъщеря, които се намират по доброто влияние на Луната, имат добри отношения към майка си.

Животът на Луната е съществувал преди този на Земята. Съществата там са по-учени, по-културни от хората на Земята, по отношение на тях земните хора са деца. Някои се питат има ли живот на Луната или няма? Има един закон, който гласи: Природата не търпи празни пространства. От тук вадим заключение, че всички места в Природата са населени. Понеже Слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата на Луната се намират под кората, а не на нейната повърхност. Когато Слънчевата система влезе в благоприятни условия, животът на Луната ще излезе на повърхността и така ще продължи да съществува. Съществата там ще започнат да дават сили на хората и по този начин ще възврат по някакъв начин в общение с тях.

ЗЕМЯТА

Всичкото богатство, което Земята притежава, е дошло от Слънцето, от невидимия свят. Всички наши мисли, всички наши чувства са дошли от невидимия свят.

Ако погледнете Земята с окото на ясновицеа, ще видите, че тя е свързана с безброй нишки, като балон, с цялата Вселена. По тия нишки именно идват към нея грамадни енергии.

Нашата Земя е съставена от милиарди елементарни енергии, които представляват малки телца. Тези телца са в непрекъснато движение и на известно разстояние едно от друго. Малките телца се наричат монади. Една от тия монади е наречена централна, защото тя приема първия тласък от невидимия свят. Този тласък, тази

енергия се предава постепенно на всички останали монади по права линия. Движението на енергията постоянно се усилва, докато мине през всички монади и после се върне пак към централната монада. Движението на тази енергия минава през няколко фази: първо върви по права линия, после по плоскост в две измерения и най-после се движи в посока на куба, в три измерения. Движението на монадите е причина за движението на Земята около нейната ос. Първоначално Земята се е движела много бързо около своята ос, всестствие на което част от енергията ѝ е станала излишна. Излишната енергия именно е дала подтик на Земята да се движи около Слънцето. Енергиите в малките монади, които непрекъснато се усилват, са причина за движението в космоса. Невъзможно е да влезе Божествена енергия в човека и да не му даде някакъв тласък. Щом този тласък влезе в човека, той не може вече да остане в първоначалното положение, в което се е намирал.

Земята пътува из пространството като един голям параход и то с много голяма бързина и движение, което ние не усещаме. При това пътуване из пространството ние дохождаме в съприкосновение с други слънчеви системи в повисок стадий на интелигентност, отколкото всички досегашни слънчеви системи, през които сме минали. Ето защо с право казваме, че Земята ще се измени, както и цялата Слънчева система, защото е във връзка с по-велики сили, които действат в невидимите за нас слънца.

Едно време Земята, като голям параход, е имала 500 комина, днес те са само 56. Голяма екскурзия е предприел човекът. Той е извървял едва половината път, много още има да пътува. Досега Земята е пътувала 2,5 милиарда години, значи още 2,5 милиарда години ще пътува.

Въртенето на Земята около Слънцето е мисъл, т.е. резултат на известна сила, която я тласка към Слънцето. От стремежа на Земята към Слънцето се произвежда слънчевата светлина, която огрява Земята. Ако Земята престане да се интересува от Слънцето, няма да има никаква светлина. Много естествено, и Слънцето ще престане да се интересува от Земята и ще престане да изпраща светлината си.

Отклонението на човека от правия път на живота съответства на отклонението на земната ос. Тя се е отклонила на 23 градуса от нормалното си положение. Когато земната ос дойде в първоначалното си положение, и човек ще изправи своя живот. Ще дойде ден, когато оста на Земята ще се изправи. Климатът тогава ще бъде приятен, здравословен. Формата на човешката глава ще се преустрои, ръцете и краката на човека ще приемат по-красива форма. Като резу-

лтат на всичко това у него ще залегне идеята за братство. Всички хора ще живеят като братя и сестри, в пълен мир и съгласие помежду си.

Ще дойде ден, когато Земята ще бъде положена на огън, който чисти, без да изгаря. Хората ще минат през този огън, ще се очистят, без да изгарят. Тогава Земята ще свети с нова светлина, при която животът ще се развива правилно. Добрите хора ще се пречистят и ще светят, а лошите и грешните ще се стопят и ще останат за тор на бъдещето. Наближило е времето, когато Земята трябва да се пречисти. Огънят, който ще чисти Земята, ще бъде много силен и много мек. Грешникът не може да живее в огъня на Любовта, затова изгаря. Праведният обаче свободно живее в тоя огън и не изгаря. Казано е, че Земята ще мине седем пъти през огън! Възможно ли е това? Иде времето, когато хората ще живеят в нова светлина и нова топлина и ще се радват на новия живот. Много пъти са ставали изменения на Земята. Сега се готви друго изменение и то ще дойде, няма да закъснее, ще дойде в своето време. То ще бъде нова Земя и ново Небе, в които правдата ще царува.

В бъдеще Земята ще стане прозрачна, няма да хвърля сянка. Тогава Слънцето и Божествените лъчи ще минават през нея и животът ще стане лек и светъл.

Нашите земни 50 години са равни на една минута и три секунди от слънчевата година. Тогава можете ли да се считате стари хора? Какво бихте казали за човек, който е на възраст 100 слънчеви години? Ако живееш на Земята 120 години и отгеш на Слънцето, там ще бъдеш на възраст едва няколко минути. Една слънчева година се равнява на 20 милиона земни години. Духовните хора поддържат, че човек се е раждал и прераждал откак Земята съществува. В тоя смисъл човек е на 18 милиона години. Значи и 18 милиона години да си живял на Земята, пак нямаш една слънчева година, още два милиона години ти са нужни, за да бъдеш едногодишно Слънчево дете. В това отношение сегашните земни хора са едва деветдесет месечни деца. И тия малки деца искат да знаят какво става на небето! Могат ли те да разберат знанието на Небесните жители, някои от които са на милиарди човешки години? Тяжното съзнание е толкова будно, че те знаят всичко, което става на Земята. Животът на Земята се включва в тяхното съзнание.

Подбор из беседи на Учителя - Цанка ЕКИМОВА

Хolistичната медицина на 21 век и Учението на Беинса Дуно

Доклад от международния форум, посветен на 140 години
от рождението на Учителя, Пловдив 21.V. 2004

Д-р Светла БАЛТОВА

Във втората половина на 20-ти век се оформя нова медицинска парадигма¹ – на холистичното здраве.

Възникващата парадигма на медицината и здравеопазването разширява рамките на старата, като включва блестящия напредък на науката и в същото време възстановява и признава значението на интуитивния подход.

Не само че терминът *холистично здраве*² добива гражданственост, но се създават центрове и институти за холистично здраве и холистичният подход е определен като медицината на бъдещето.

Холистичната медицина има няколко характеристики, които можем да намерим добре формулирани в публицистичния бестселър на Мерилин Фергюсън „Съзаклятието Водолей“, в който тя сумира основните насоки, очертаващи бъдещето на основните обществени дейности като здравеопазване, образование, икономика, право и др. Книгата е публикувана и у нас.

Основните характеристики на холистичната медицина са формулирани по следния начин:

□ Това е интегрирана медицина, обръщаща внимание на пациента като цяло, като състоящ се от дух, душа и тяло. Схващане на тяло-ум като нещо цяло. Умът е първичен или равностоен фактор при всички заболявания;

□ Съществува единство между човека и окръжаващата среда, човекът е част от цялото Битие;

□ Болестта не е зло, тя е процес, носещ възможност за обучение, учене, разширяване на съзнанието. Болестта е информация за съществуващ конфликт и дисхармония;

□ Пациентът е равностоен партньор на лекаря. Пациентът е автономен, вместо – пациентът е зависим. Лекарят е терапевтичен партньор;

□ Акцентът не е върху болестта, а върху постигане на мета-здраве. Загрижеността на лекаря е част от лекуването.

Тези възгледи се изразяват от водещи лекари, психолози, лечители, чиито книги са бестселъри и форумът мисленето на съвременния човек.

В лекциите на Учителя намираме точно този модел на цялостния човек и цялостното здраве, който по-късно е формулиран в новата медицинска парадигма. Нещата, предречени от него, са звучали революционно не само в началото на 20-ти век, но и десетилетия след това, докато постепенно предните фронтове на науката не са започнали да потвърждават някои от тях и така официалната наука с нейните най-нови постижения е започнала да достига духовното знание.

Настоящото изложение прави съпоставка между някои аспекти на новата медицинска парадигма и насоките, които намираме в лекциите на Учителя:

□ *Три фактора има в Битието – Бог, природа, човек. Човекът е дете на Бога и природата, човекът трябва да опитва Бога и природата. Бог е великото, безгранично Цяло, в което е потопено всичко съществуващо. Природата е външен израз на тази велика реалност, а човекът е външен израз на природата.*

□ *И материята, и силата – всичко това е мисъл. Всичко друго е реално, но с относителна реалност, истинската реалност е мисълта.*

□ *В човека има клетки, задачата на които е да лекуват. Те се наричат лечебни клетки. Достатъчно е човек да отпрати мисълта си към тях, за да проявят те своето действие. От човека се иска само концентрирана и положителна мисъл. Всяка отрицателна мисъл парализира действието на клетките.*

□ *Болестите показват пътицата на нашето отклонение от великия Божествен живот или от правата мисъл. В основата на всяка органическа болест лежи психическа причина. (1)*

Не се плашете от болестта или от страданието. Те идват при вас да ви научат на нещо, да придобият някаква опитност, да се калите. Като прекарате болестта, все ще имате някаква придобивка – по-силни ще станете. (2)

¹Парадигмата е модел за разбиране на определени аспекти от действителността.

²означава цялостно здраве (от holos – (гр.) цялостен)

□ Три фактора вземат участие в оздравяването (на болния): природата, лекарят и самият болен. Природата дава на човека помощ 50%, лекарят – 25% и болният – 25%. Последен има думата болният. Ако той не вземе участие в лекуването си, помощта на лекаря и на природата ще пропадне. (3)

□ Съвременните лекари изучават главно признаците на болестите. Всъщност истинският лекар трябва да познава преди всичко признаците и проявите на здравия организъм, за да може да ги сравнява с болния. Изкуство е да определиш диагнозата поне 10 години преди да е заболял човек, за да вземе мерки предварително. Това може да направи само онзи лекар, който познава окултните науки. (4)

Ще бъдат разгледани три теми, избрани от беседите на Учителя, до които достига и съвременното медицинско знание:

1. Отношенията: ум – сърце – съзнание

През 1924 г. Учителя разглежда подробно взаимоотношенията сърце – ум – съзнание в няколко свои лекции в окултните класове. В лекциите „Добрите навици и разумното сърце“ и „Разумното сърце“ моралът, сърцето и ума са обяснени като три неразривно свързани компонента:

Умът всякога се стреми наголу, а сърцето всякога се стреми нагоре. Следователно **не е умът, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума**. Умът е, който дава направление на сърцето, но за влияние, сърцето е по-силно. И силни натури не са онези, които имат силен ум, но силни натури са онези, които имат силно сърце. И в самото сърце има разумност.

Казва се: „Мисля със сърцето си“. Това се отнася само за съзнателния живот. Не се казва: „Мисля с главата си“, а „размислих със сърцето си“. Значи човек е размишлявал с този лъч, който е излязъл от неговата душа и след туй се е проявил. (5)

В постъпките на разумното сърце няма страх. Когато разсъждава умът, там вече има страх. В разумното сърце гняв няма. В разумното сърце, в добрите навици завист няма, но в ума има завист. ... Разумното ви сърце ще остане като основа на живота ви, а от тази основа вашият ум ще се развива в ново направление. (Из „Добрите навици и разумното сърце“)

Съвременната наука доказва, че изразът „разумно сърце“ не е просто метафора.

Системни изследвания върху взаимоотношенията ум-сърце са направени през 60-те и 70-те години на 20 век от Джон и Беатрис Лейси, които идват до заключението, че сърцето значително повлиява мозъка и начина, по който възприемаме света и реагираме на него. Създава се направление неврокардиология, изучаващо „сърдечния мозък“. Един от пионерите в неврокардиологията, д-р Анджо Армоур, въвежда през 1991 г. концепцията за „мозъка на сърцето“. Неврологът Антонио Дамазио разглежда „разумността на емоциите“ в книгата си „Грешката на Декарт“. В друг бестселър –

„Емоционална интелигентност“ – Даниел Големан твърди: „Емоционалната интелигентност, основаваща се на самоосъзнатост, алтруизъм, мотивация и състрадание, е предпоставка за истинския успех в живота.“ Подобни са и изследванията на неврохирурга Карл Прибрам.

В съвременните неврофизиологични изследвания намира място терминът *кохерентност* – синхронно, хармонично функциониране на двете системи: мозъчна и сърдечна.

Сърцето има свой представител в главата, а главата има свой представител в сърцето. (6)

В много от статиите си известният публицист Дж. Пиърс систематизира и популяризира постиженията на предния фронт на науката. Той пише:

„Установява се, че 60–65% от всички клетки в сърцето са нервни клетки, съвсем същите като в мозъка, функциониращи по съвсем същия начин, които мониторват и поддържат контрола на системата ум-мозък-сърце като физиологични процеси, както и прекуите, немедицирани връзки между сърцето и емоционалните и познавателни структури на мозъка.“

Съвременните физиолози имат особено понятие за сърцето. Те го считат нещо като помпа, от свиването и разпуцването на която кръвта се придвижва по цялото тяло. Това отчасти е вярно, но всъщност сърцето само не докарва кръвта в движение. За докарване на кръвта в движение причина е особена жива сила, която иде като течение в организма и кара клетките на сърцето да пулсират. Тази сила има свой регулатор в мозъка. Следователно клетките на сърцето са разумни същества с голяма интелигентност. След клетките на мозъка, по интелигентност идат клетките на сърцето. (7)

„Сърцето произвежда 2,5 вата ел. енергия при всеки свой удар и създава електромагнитно поле, идентично с електромагнитното поле около Земята. Електромагнитното поле на сърцето обхваща тялото на разстояние от 12 до 25 стъпки и излъчва силови трептения, подобни на радиовълни, както и светлинни вълни, които съставят принципен източник на информация, върху която тялото и ума **изграждат нашата неврална концепция и изобщо начина, по който възприемаме света**. Това се потвърждава от цяла поредица изследвания, например тридесетгодишните проучвания на Карл Прибрам, и ни изправя пред най-голямата загадка, която изобщо сме срещали“. (Пиърс)

„Учените намират, че електромагнитното поле на сърцето холографски е идентично на полето, произвеждано от нашата Земя и от слънчевата ни система. Сега физиците започват да разглеждат електромагнитната аура просто като организация на енергията във вселената. Всички тези полета работят на холографския принцип – тоест на миниатюрни, невъобразимо малки пространства между дендритите в синапсите, тялото, Земята и извън нея. Всичко това

действия холографски и селективно.“ (из статия на Дж. Пиърс, препечатана в Ж.З. 3–4/2002)

Сърцето показва биенето на целия космос. (8)

Сърцето е пулсът на целия космос. Всяко биене на сърцето е космическо. Това показва, че сърцето е свързано с космичната енергия. При всяко биене на сърцето иде нова енергия, вследствие на което целият организъм се обновява. Във висшата математика има изчисления, които ние не знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления за пулсирането на сърцето на всички хора. (9)

Това е становището на Учителя, а подхвърлената фраза за математични изследвания върху ударите на сърцето става реалност повече от половин век след като е била изказана.

През 1991г. в Калифорния се създава института Хартмат (математика на сърцето) с изследователски и образователни програми. Последните включват обучение за учители, които да развиват у своите ученици емоционално мислене. Психологическите тестове доказват, че когато една работа се върши с емоционална ангажираност, „сърце“, асоциационният поток на мисленето става по-мошен и успехът е много по-вероятен.

2. Светлината

Учителя: *Всичко е светлина. И човек е изтъкан от светлина.*

„Звучи невероятно, но нашето тяло излъчва светлина, която идва от неговите поне 60 билиона клетки – възкликва Хуго Нигли, който заедно с Фриц Алберт Поп прави серия експерименти върху биофотоните. – Ние предположихме, че нуклеиновите киселини в ДНК вероятно играят роля в светопоглъщането.“

В обширна статия в сп. *Фронтиер перспектив*, 7, 1998 г. Фриц Алберт Поп разглежда биорегулаторната функция на биофотоните: „Биофотоните са обикновени фотони, които се поглъщат и задържат от молекулата на ДНК и служат като поле, детерминиращо клетъчния растеж и неговата регулация. Въпреки че механизмът на тази регулация не е достатъчно изяснен, ясно е че **тази им функция е една от най-съществениите контролиращи дейности на живите системи.**“ И пояснява в друга статия за *Сайнтифик анд медицинал нетуърк ривю*, април 2001 г.: „Тъй като животът е отворена система и трябва да работи срещу ентропията, той използва за тази цел биофотоните на слънчевата светлина. Живите същества ги усвояват навътре чрез храната. Затова храната представлява не само хранителни вещества, но на първо място – информация.“

Научно казано: понеже светлината е различно складирана в разните видове храни, вследствие на това едни от тях се отразяват благотворно, а други неблагоприятно върху човешкия организъм. Следователно храните, които хората употребяват, представляват светлина, складирана в разните органи по разли-

чен начин. ... И тъй, хигиената на живота трябва да започне с правилното използване на светлината, складирана в растенията и плодовете. (10)

От 1998 г. нататък се провеждат неколкостранни конференции, посветени на светлината: в САЩ – „Светлината и бъдещето“, в Англия – „Светлина 98“, проведена в Heading university; в тях вземат участие специалисти – лекари, работещи десетилетия със светлината като лекарство. Между тях са Джейкъб Либерман, автор на „Светлината: лекарството на бъдещето“ и „Свалете си очилата и гледайте“, д-р Урсула Андерсън, международно известна британска лекарка, работеща в САЩ, която казва: „Енергията на светлината обхваща няколко различни честоти и всеки цвят на дъгата играе основна роля в конкретни аспекти на нашата физиология. Тези цветове са свързани с чакрите, които са енергийни центрове в тялото. Чакрите могат да се разглеждат като вид динамо, чрез който се разпространява (разпределя) светлинната енергия, когато влиза и излиза през тялото. Всяка чакра има собствена характеристика и специфичен цвят – конкретна честота на вибрацията, свързана с естеството и качеството на ендокринната жлеза на дадената чакра.“

„Убеждението, което изразявам – казва д-р Андерсън, – е, че ще можем да лекуваме нарушените функции и болестите чрез възстановяване нормалните честоти на тези чакри, които са разстроени и обезпокоени.“

Мери Боулс от Америка докладва за голям успех при ползване на светлина и движение за лекуване на деца с неспособност за учене. Д-р Кристина Пейдж повтаря казаното от Д-р Андерсън и Либерман и добавя: „Най-голямото замърсяване на нашата светлинна система са нашите мисли.“

Отново предният фронт на съвременната наука достига концепциите, маркирани в учението на Бейнса Дуно:

От какво се нуждае човек? Първо човек се нуждае от светлина. Той трябва да знае как да я възприема и как да я прилага. „Болен съм.“ Болестта ти се дължи на недоимък на светлина в организма ти. „Как да оздравея?“ Като приемеш необходимата светлина в себе си. Всяка болест се лекува със светлина – червена, синя, жълта, портокалова, виолетова – според болестта се избира и светлината. (11)

Който иска да преобрази живота си, трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от нейните енергии. Работете с цветовете, с различните краски като методи за лекуване и набавяне на онези енергии, които липсват в организма ви.

Запознатите с неговото учение знаят, че в редица лекции и беседи има конкретни методи за използване на цветовете, както и значението на всеки цвят.

3. Водата

Казвам: Най мощното лекарство в света, това е горещата вода. И ако ние знаем да се намират най-хубавите извори, трябва да я донесаме от там, даже и ако те са на разстояние 5–10 км. Съвременните хора не знаят каква сила се съдържа във водата. (12)

Ако разбирахте свойствата на водата, вие бихте могли да лекувате с нея всички болести. Водата, с която ще се лекувате, трябва бъде абсолютно чиста. Това може да се изпита с езика. Значи езикът трябва да бъде толкова чувствителен, че да различава качествата на водата. За тази цел човек трябва да прави опити, да ходи по планините, да пие вода от чисти извори и после да сравнява различните води, да изработва тънък усет на различаване. (13)

Свойствата на водата са обект на сериозни научни изследвания в последните десетилетия на 20-ти век. Взрив в научните среди предизвикаха резултатите, изнесени от двамата учени. Единият от тях, проф. Жак Бенвенисте, научен директор на Френския национален институт за медицински изследвания, започва експерименти през 1984 г. Той казва следното: „Биологичните системи функционират като радиоприематели, които се настройват към определени фреквенции. Какво общо има водата с това? Тя е съдът за тази информация.“ Т.е водата приема информация и я съхранява. На тази основа вероятно действат хомеопатичните лекарства. Изследванията на проф. Бенвенисте първоначално са срещнали сериозен отпор в официалните научни среди. Но десет години по-късно избухва нова сензация. Водата разкрива част от тайните си на човечеството, едно непознато свое лице, което е документирано в изследванията на д-р Масару Емото. Книгата му MESSAGES FROM WATER (world's first pictures of frozen water crystals), става пусков механизъм за каскада изследвания върху водните кристали.

Авторският колектив е направил изследвания върху водата и нейната способност да реагира на информация и изобщо на влиянията на околната среда. Вода от различни източници е замразена и са направени серии снимки на водните кристали, които променят структурата си, отразявайки външни въздействия. Първата половина на книгата съдържа множество снимки на водни кристали от различни водоизточници по света. Водата, идваща от чисти места – извори, лечебни източници, чисти езера – образува красиви кристали с хексагонална форма, докато замърсената вода на много от големите градове изобщо не образува правилни кристали.

По-нататък авторите изследват влиянието на музиката върху водата. Показани са снимки на кристали, образувани от вода след като е била „изложена“ на музика на велики световни композитори и прекрасните им форми са в контраст с безформените образи след подлагането на водата на звуците на „хеви метал“ и друга „модерна“ музика. Следващата стъпка е била на водата да бъде подадена писмена информация. На епру-

ветки с вода е залепвано листче с гума, носеща ярко положително или отрицателно послание. Използвани са гумите *благодаря ти, душа, ангел, любов, както и демон, дявол, ще те убия* и др. Отново виждаме рязко изразено различие между кристалите на водата, погледена на положително и на отрицателно въздействие. Приложени са и резултатите от други експерименти, доказващи, че водата „е огледало, отразяващо нашите мисли“. Прочуванията на д-р Масару Емото са предизвикали взрив от реакции и изследвания, водещи до организиране на научни симпозиуми и световен конгрес за водата, състоял се в Цюрих.

Може би един ген науката ще намери начин да потвърди гумите на Беинса Дуно:

Водата е носителка на живота. Тя означава онава възвишено и мистично състояние, в което е вложен животът и безсмъртието. Водата изразява будическото тяло на човека.

Промяната в съвременната научна парадигма е необратим процес. Все повече учени се обръщат към природата с респект, съзнавайки, че зад видимите факти и явления се крие интелигентност и разумност, до които човек едва се докосва. Наблюдава се процес на одухотворяване на човешкия интелект, който столетия беше затънал в материализъм. Какво по-добро доказателство за това от следните две почти идентични изказвания, едното на великия физик Макс Планк, а другото на Учителя Беинса Дуно!

Макс Планк:

„В никое от всичките си изследвания аз не съм се срещнал с материята и според мен материята представлява кондензирани снопове енергия, оформени от един интелигентен дух.“

Беинса Дуно:

„Материята е кондензирана енергия, енергията е кондензирана светлина, светлината е кондензирана мисъл, мисълта е кондензираната Любов на Бога.“

Използвана литература от Учителя:

1. Пътят на Ученика
2. Простите истини
3. Ценното из книгата на великия живот
4. Божествените условия
5. Високият идеал
6. Двигатели в живота
7. Вехтото премина
8. Положителни и отрицателни сили в природата
9. Петимата братя
10. Нашето място
11. Силите в природата
12. За слава Божия
13. Четирите кръга

Развиване на съзнателността чрез Паневритмичните движения

Доклад, изнесен на семинара по Паневритмия ноември, 2004

Ясен ДАСКАЛОВ

Човекът в своето развитие е воден от стремежа си да се прояви. Под *проява* разбираме възможностите и способностите на самия човек. В определен етап от неговото развитие човешкият стремеж за проява не е съзнателен, човек не го съзнава ясно. Това говори, че той е ръководен от сили, които проявява, без да ги разбира – съзнава; той не е господар на самия себе си. В дадения случай под *сили* ще разбираме същества, които ръководят и учат човека. Всяка тяхна разумна проява, проектирана върху определено същество, си има своята проекция и върху физическия свят чрез човека като движение. **Движението е форма на проява във физическия свят.** Тази форма на проява може да бъде изразена чрез различни части на човешкото тяло – ръка, крак, глава и т.н.

Разликата между съзнателния и несъзнателния човек в отреагирането на вътрешния импулс, който човек получава преди началото на движението е, че първият познава източника на импулса, който иде в него, познава естеството на мислите и чувствата, които са в него, докато вторият не познава още себе си – не познава източника на импулса, който иде в него, не познава своите мисли и чувства. Той се учи след като получи резултата на своето действие – започва да се замисля за него и колкото е по-осъзнат, толкова по-добре и правилно прави своите заключения. Защото в дадения случай и единият, и другият могат да действат бързо, но единият да съзнава резултата на своето действие, а другият да не го съзнава. От това гледище ние делим движенията, постъпките на човека на разумни – съзнателни и неразумни – несъзнателни.

Пробуждането на човешкото съзнание и развитието му е един велик Божествен процес. Тази съзнателност, нейното развитие е процесът на придобиване на вътрешната свобода. Развитието на съзнанието е

развитие на съзнателността у човека – т.е. развитие на усета за самия себе си, развитие на познанието за себе си. Пробуждането на човешкото съзнание става в определен момент от неговото развитие и този момент за много хора е сега, в сегашния живот. Именно сега осъзнатостта има всички условия и възможности да се развива. В момента на пробуждането на съзнанието в човека се пробуждат всички духовни сили, проявени по нов начин, а именно: човек разбира, че тези сили са духовен потенциал, с който той може да разполага и оперира съзнателно, без да нарушава хармонията на средата, в която е потопен. На този етап те стават вече негово достояние, защото разбира и духовната същина на своето естество.

Развитието на съзнанието представя процеса на вселяването на Божествения дух в човека, което става постепенно. Развитието на съзнателността е наука за разбиране, за съзнаване присъствието на Бога в себе си. Но тъй като това остава само на думи, като понятие, нещо неразбрано, трябва да се отключат и отворят вратите в човешкото съзнание – в неговите разбираня да настъпи един приток на нови сили и енергии, които да обновят и разширят представите му за живота и неговата цялостност. Тези ключове са паневритмичните движения. Чрез тях понятието за Бога става нещо реално, разбрано, живо. И когато Христос казва: „Думите ми носят живот вечен“ – то е защото Той е проводник на този живот, защото живее в него; тъй както тези движения са част от творческото изявление на Бога, тъй и ние се потапяме в този живот и ставаме едно с Него. Работим, растем и се разширяваме с Него.

Паневритмичните движения са метод за свързване със съзнанията от по-висшите светове, които вливат по-висо-

ки разбирания за живота и разширяват човешкото съзнание.

Всички упражнения, опити от беседите и лекциите имат за цел човек да разбере духовното съществуване вътре в себе си. Да разбере силите, които се крият в него и които работят в неговите тела, в неговия ум, сърце, дух, душа и воля. Те се явяват като част от подготовката за нещо много по-голямо, а именно Паневритмията, където вече силите се организират, включват на съвсем друго, колективно-космично ниво.

Човек трябва да съзнава своята духовна същина, да я усеща, разбира. За тази цел той трябва да се самонаблюдава. Нужно е да познава своя ум, своето сърце, своята душа, своя дух и своето тяло. Да ги разграничава в представите си и да знае всяко едно с какви сили оперира. Това не става по механичен, външен път, понеже духовната същност е потопена в Любовта и тя е пътят, по който и чрез който човек ще разбере своята същност. **Паневритмията е танц на душата, да се прояви душата чрез движението и да ѝ се даде свобода – да се освободи.** Във всяко движение да търсим израз – проява на душата в движението. Не да ѝ налагаме нашата воля, а да ѝ дадем свобода, и тя ще се прояви. Тя познава, знае езика на движението. Прояви ли душата своя живот в движението, и човек ще се измени – човешкото лице ще просветне, умът му ще се избистри, духът му ще се ободри и тялото му ще се освежи. Човек ще се подмлади. **В играта да проявяваме живота на душата.** За да я проявим, не трябва да я ограничаваме и да не се смущаваме, да забравим себе си и да не се месим в нейния живот.

Паневритмията събужда божествената семка на Любовта, посята в човешката душа. Любовта събужда Любов. **Любовта е вътрешния глас на Паневритмията.** Тя е вратата за разгадаване на тайните, вложени в нея. Духът на Паневритмията е Любовта. Да търсим Любовта в себе си, в ближния си и в Бога – това ще рече да играем с Любов, да виждаме в партньора си нашия ближн, да виждаме в свещения кръг проявата на Бога. **Любовта е мистичния свят на Паневритмията.** Връзката на

движенията с живата космична Паневритмия – това е нашата любов, която ще принесем в жертва жива, свята и благоугодна Нему, пред олтаря на Живия Бог, и с която ще се свържем с реалния, живия космичен паневритмичен кръг.

Развитието на съзнателността чрез паневритмичните движения е велико изкуство, чрез което човек става по-съзнателен, по-осъзнат. Той възприема духовните сили чрез различните части на своето тяло и ги обработва. Човекът с пробудено съзнание усеща тялото си като нещо много ценно. Той има към него най-красиви отношения, защото в него вижда своя ближн. И не само това – във всеки уг усеща и разбира какви сили протичат през него; знае предназначението им и чрез какво движение на частите какво да постигне. Науката за танца не е влязла още в неговата същина. Хората танцуват, играят, но на физическите усилия за проява им липсва нещо много важно – духовното разбиране за същността на движението. Духовно прозрелият същността на движението се отнася към дадено движение съзнателно. Той не действа импулсивно. В неговите движения има музикалност – ритъм, такт, хармония, чувствителност, усет за красота.

Човешкото тяло представлява музикален инструмент, на който човек трябва да се научи да свири. Всяко едно движение да бъде осъзнато – това ще рече да усещаме, да осъзнаваме движението във всеки един момент, за всяка точка от фигурата, по която движим съответния уг. Да усещаме присъствието на живот във всяка част на своето тяло. Както тонът на един музикант зависи от движението, което е направил, за да го произведе на музикалния инструмент, така и човешкото тяло ще произведе такъв тон, който зависи от съответното движение, което сме направили. В това осъзнаване на движението вече можем да проектираме своята мисъл. **Когато човек проектира мисълта си в движението, това движение става съзнателно.** Човекът е вече господар на своите движения. Тогава можем да говорим и за духовно танцуване. Всяко подвижване в тялото да го

усещаме, да ни е приятно, да го разбираме и да го вършим със священото чувство за велика работа – священоействие с Любов. Това разбиране изисква изучаване на движенията, извършени с различните части на тялото, в различните посоки в пространството и връзката им с духовната същност на човека. Колкото по-съзнателно танцуваме тези движения, толкова по-добре ще дадем възможност на тези велики духовни сили да градят в нас. Чрез тези движения се увеличава и съзнателността в човека.

Както музикантът-изпълнител непрекъснато слуша и контролира тона и неговите качества, така и човек трябва да слуша отгласа на своите движения в тялото си. Осъзнаването на движенията води до един вид виждане, усещане за присъствието на индивидуалното съзнание в съответната част, която движим. Това не е само усещане, има нещо повече от усета. То е свързано с концентрацията и присъствието на мисълта като подготовка за това. Колкото човек става по-осъзнат, толкова повече усеща себе си в крайните точки на тялото си – пръстите на ръцете и краката си и техните върхове. Докато в един момент човек започва да има усета за духовно пипане. Това духовно пипане го свързва с определени енергии, които се явяват като храна за неговите духовни тела и съответните духовни сетива. Заедно с развитието на духовната си сетивност човек добива друг вид чувствителност, а именно започва да усеща живота в себе си и своето присъствие в живота още по-реално. Това и разбираме по думите, че животът е едно неделимо цяло – то зависи от мястото, до където се намира човек, който е израснал вътрешно.

Душата е тази, чийто стремеж осмисля всичко около себе си. Без този вътрешен непреодолим стремеж не можем да постигнем нещата, не можем да ги познаем, не можем и да учим.

Човешките клетки също откликват на паневритмичните движения – те разбират красивите движения и помагат на човека в неговия стремеж. Човек трябва да се вслушва в своето тяло, то работи заедно с движенията и му помага.

Важно значение има предварителната духовна нагласа за изпълнението на Паневритмията – молитва, размишление, концентрация, 6-те упражнения, които подготвят към онова велико, могъщо, творящо течение, което води човека към познанието на неръкотворните Домове Господни в Царството на Духа.

Паневритмията е тайнство, тя е космичен принцип, който твори световите. Тя е нескончаем и вечен принцип, даден на човека при сегашната му степен на развитие. Тя се играе вечно. Когато я играем, ние се свързваме с паневритмичните движения в останалите светове, със съществата, които я играят там и ставаме с тях едно цяло, което твори. Бог работи чрез паневритмичните движения. И тогава може да кажем, че паневритмичните движения са истинската работа – работа на Бога и за Бога. Работейки, те творят и повдигат тези, които ги изпълняват, и останалите, с които всеки един е свързан. Паневритмията е еволюционното движение на световите и Вселената. Тя е еволюционен, творчески принцип. И колкото по-нагоре се качваме, и там ще видим паневритмични движения. Еволюционните движения във Вселената наричаме Паневритмия. Колкото по-съзнателно играе човек, толкова по-голяма възможност има да се качи в по-високите светове, съзнанието му да се свърже с тях и в него да потекат тези велики космични сили. По този начин той става едно със съществата в съответния свят, до който съзнанието му се е докоснало и в него се открива нова възможност за развитие. Човек сам създава в себе си условия да расте и да се развива. Това наричаме правилна посока на движение. Това е метод, път за развитието на човешката душа, който съкращава време и пространство и води човешката душа право към Бога. **Душата знае този път!**

ЗВЕЗДНАТА МЪДРОСТ НА ДОКЕЛТСКИТЕ ДРУИДИ

В Германия бяха намерени шапки, направени от златни листове с дебелина 0,01 мм. Те са били носени вероятно върху дървен конус от друидите по време на церемонии. Височината им варира от 30 до 90 см. Върху тях има нанесени огромно количество соларни и лунарни символи, които са били използвани да се изчисляват слънчевите и лунни цикли. Всъщност една такава шапка съдържа слънчево-лунен календар за период от 19 години. Шапките са датирани за периода 14 до 8 век пр. Хр.

Изучителните звездни знания на древните се виждат и от Звездния диск от Небар, близо до обсерваторията Госек в Германия.

Дискът, направен преди 1600 г. пр. Хр., е най-старият образ на небето, намиран до сега. Той съдържа златните символи на първата и растяща Луна, 32 звезди, включващи седемте от съзвездието Плеяди, слънчевия кораб и две дъги от 82 градуса – точната дистанция между най-северната и най-южната точка на изгрева и заляза на Слънцето.

Стоунхендж е най-известната от мегалитните структури на Британските острови, даващи представа за дълбоките знания на древните мъдреци за небесните тела, както и за недостигнатите им технически умения.

В своята настояща форма Стоунхендж съществува от 1550 г. пр. Хр.

Около 2100 г. пр. Хр. е бил издигнат първият каменен кръг на мястото, където преди още 700 години е била направена първата кръгова структура, състояща се от ров и дига, които ограждат свещено пространство. Смята се, че тук още ранните друиди са правели наблюденията си върху движенията на Слънцето, Луната и планетите.

Стоунхендж е бил слънчева и лунна обсерватория. В него са могли да бъдат определени дните на лятното и зимно слънцестоене, вероятно и на двете равноденствия. Преди всичко обаче залезът на Слънцето по време на зимното слънцестоене вероятно е бил важно събитие в живота на земеделското общество, защото хората са знаели, че от този момент денят започва да нараства. Стоунхендж е бил и лунна обсерватория. На всеки 18.6 години Луната е залязвала точно зад централния от петте трилито̀на (структури от три големи камъка, от които единият е положен хоризонтално върху вертикално изправените два).

Горната снимка е направена с телескоп на НАСА и е наречена „ОКОТО НА БОГА“. Това е галактика, която може да се наблюдава от Земята веднъж на 3000 години.

ВИДОВЕ ДВИЖЕНИЯ В ПАНЕВРИТМИЯТА

Снежана ДИМИТРОВА

За да говорим за видове движения в Паневритмията, трябва да изясним какво представляват тези движения. Движенията, които извършваме чрез упражненията от Паневритмията, не са обикновени ежедневни движения, които понякога правим несъзнателно, необмислено.

За да определим правилно видовете движения в Паневритмията, трябва първо да дадем определение на едно централно понятие, което се очертава в логиката на разсъждение при тяхното проучване. Това понятие е *паневритмично движение*. То посочва в обобщен вид характера на всички извършвани се движения в Паневритмията, независимо от вида им. Паневритмичното движение не обозначава отделно или вкупом елементи или в цялост упражненията в Паневритмията.

За да аргументираме дефинирането на това понятие, това предполага да го разгледаме спрямо други две, от които то произлиза: *Паневритмия* и *паневритмичен принцип*.

Думата *Паневритмия* обозначава космичната валидност на всеобщия космичен ритъм, починен на общ висш център – Бога. Следователно контактът и хармонизирането на човека чрез Паневритмия с този висш център, чрез включването във всеобщия ритъм, е смисълът на самата Паневритмия. Тогава най-краткото и точно етимологично тълкуване на думата е логично да бъде: „висш всеобщ космичен ритъм“.

Следователно разглежданото от нас понятие *паневритмично движение* може да се определи като движение, което ни привежда в контакт с висшия космичен ритъм и ни хармонизира с него.

„Паневритмичен принцип“ е израз, който употребяваме за изразяване на спазването на 7-те принципа, върху които почива Паневритмията. Следователно паневритмичното движение е движение, построено при спазването на тия 7 принципа.

Получава се следната дефиниция на паневритмичното движение като цяло: движение, построено на паневритмичен принцип, което привежда човека в контакт с висшия космичен ритъм и го хармонизира с него.

Такова движение включва всички физически и психически параметри и трансформации на движението въобще.

Всяко упражнение в Паневритмията е съставено от множество видове паневритмични движения. Защото в даден момент и при даден човек движението представлява специфичен процес и едновременно може да принадлежи към различни видове. Деленето на видове, т.е. научните класификации подпомагат проучването. Те са са-

мо помощна представа и диференциация от различни гледни точки, за да може цялостното явление да се разбере, определи и оцени. Всяко паневритмично движение е своеобразен комплекс с много характеристики и функции – физически и психически. Например може да се говори за траектория, форма, линия на движението, но в кой момент у даден човек какви психически механизми ще действат то и с какъв обем ефект ще произведе, не може да се посочва.

Ще се спира на три типа класификации – според три признака за класифициране на паневритмичните движения: според определяне формата, съдържанието и смисъла, според петте принципа и според признака физично/психично.

Сега ще се опитаме да разсъждаваме какво представлява паневритмичното движение според неговата форма, съдържание и смисъл.

Изхождаме от следната идея:

Принципът на Любовта в Учението на Учителя посочва стисъла.

Принципът на Мъдростта определя съдържанието.

Принципът на Истината ни разкрива формата.

Изводът, който следва да направим на първо място, е: Любовта като водещ принцип в Новата Култура ни насочва към определяне на смисъла на Паневритмията и на паневритмичното движение като водещ пред неговото съдържание и форма.

За по-ясно представяне предлагам следната таблица на съответствията:

Таблица 1

принцип	определяне	Съответствие	видове движения
Любов	смисъл	вътрешен смисъл	Таблица 2
Мъдрост	съдържание	идея	Таблица 4
Истина	форма	техника	Таблица 5

Формата на паневритмичното движение включва изясняването на техническата страна на изпълнението:

1. като текстово описание;
2. като методика на изучаване и преподаване;
3. като процес на преживяно движение.

Основен акцент при изясняване техниката на изпълнение на движенията от упражненията е уточняване и спазване на две особености. Първата: разграничаване на понятията *технична гимнастика*, *технично движение* от *паневритмично движение*, към което ни насочва Боян Боев. Втората: уточняване кое превръща механичното движение в паневритмично. Б. Боев посочва иде-

ята или идейното движение като антипод на механичното. Според мен само трите страни на паневритмичното движение като движение едновременно по форма, съдържание и смисъл, го правят паневритмично.

Съдържанието на паневритмичното движение се посочва в литературата с думите „изгряващи идеи“. Те са седем: Добро, Справедливост, Разумност, Хармония, Братство, Свобода и Космична любов. Тяхното специфично изложение според идеите на Учителя е най-силният и в същото време минимален акцент, за да се говори за разпространяване на Словото чрез преподаването на Паневритмия. С джуги думи: тълкуването на тези идеи може да е само обобщено и от гледна точка на учението, в социално и педагогически приемлива форма от гледна точка на обществото. (Като идейно-художествено съдържание и форма на психотренинг, психоанализа и т.н.)

Смисълът на паневритмичното движение се заключава в най-широко употребявания израз „вътрешен смисъл на упражнението“.

Ще се спрем по-подробно върху него.

Вътрешният смисъл разкрива основите, характера, ценностното развитие, методите на новото възпитание и самовъзпитание, които са в състояние да насочат съвременния човек (дете, общество) правилно към реалностите на епохата на Новата Култура.

За да се осъществи и разбере правилно вътрешния смисъл, трябва да са изпълнени следните изисквания (условия):

Преживяване на Паневритмията (Означава не само теоретично запознаване);

Практикуване на Паневритмията;

Спазване предимството на принципа на Любовта при преподаване на Паневритмията: например учебното съдържание да включва елементарно информиране: идеалът за човек - човекът на дейната любов; понятие за 4-те степени на любовта и двустранния ѝ характер като процес на любов и обич; предимство на възпитателния и самовъзпитателния подход пред обучението (Защото целта е не да запознаем някого с Паневритмията, а да решим да я практикуваме и да се ползваме от нея в живота си.) И т.н.

Разграничаване на понятията *личност* - човекът като ум, сърце и воля и *космичност* - човекът като ум, сърце, воля, душа и дух. Тези две понятия изразяват принципната позиция и обхват на проучване, които науката и Новата окултна наука предлагат.

Любовта, възпитанието, смисълът на нещата са символ на процеса на посяване на семето. С джуги думи, става въпрос за влияние и позитивни промени чрез Паневритмията върху наследствеността, генотипа, кармата, характера, съдбата, дарбите, способностите, предразположенията. Този въпрос е от най-малко проучените като конкретно съдържание. Символите са удобна и приемлива форма на представяне на идеите.

Какво съдържа вътрешният смисъл? Той ни разкрива пряката реализация на 7-те принципа. Тяхното изявление чрез вътрешния смисъл може да се разгледа примерно по този начин: *Таблица 2*

Опитахме се да изясним какво представлява вътрешният смисъл, на какво се базира и с каква насоченост.

Конкретното тълкуване на вътрешния смисъл за всяко едно упражнение от Паневритмията досега има няколко възприети варианта. Главните принадлежат на Боян Боев, Георги Стойчев и Ина Дойнова.

Конкретното тълкуване може да намери различна приемлива форма според формата на преподаване, възрастовите особености и др. характеристики, които би се наложило да се спазват при изучаването.

Ще обобщим опита ни за класификация на видовете паневритмични движения според разбирането за тяхната форма, съдържание и смисъл с *таблица 3*. Тя допълва *таблица 1*.

Втори признак, според който бихме могли да класифицираме видовете паневритмични движения, това са петте пентаграмни принципа - основен идеен център в Словото. В *таблица 4* предлагаме систематизирано примерно посочване на петте типа паневритмични движения според петте принципа, във връзка с конкретни качества, които те формират. Във втората колона първо е посочено общото им логическо наименование (по възможност с оригинално назоваване), а в скоби - срещаните в литературата назовавания, които се явяват допълващи от същия тип.

От *таблица 4* ще обобщим: Паневритмичните движения:

- според принципа на Любовта са възпитаващи,
- според принципа на Мъдростта са развиващи,
- според принципа на Истината са формиращи,
- според принципа на Правдата са усъвършенстващи и
- според принципа на Добродетелта са еволюционни.

Следователно можем да направим следните изводи:

1. Всеки принцип придава собствена характеристика, т.е. има собствена проекция в паневритмичните движения.

2. Възпитаващият, развиващ и формиращ характер на паневритмичните движения изгражда цялостно личността у човека чрез въздействие върху ума, сърцето и волята.

3. Като включим към тях усъвършенстващия им и еволюционен характер, виждаме, отчитаме въздействието им още чрез душата и духа за изграждането на човека като духовно същество и на неговите тела, или като космичност.

Трети логически подход, който можем да изберем за определяне на видовете паневритмични движения, е според признака *физично/психично*. Този признак ни насочва към разглеждането им по

принципи	аспекти на вътрешния смисъл, които можем да постигнем	видове движения
1. принцип на разумността 2. принцип на съответствието	мъдрост, просветление, ценности, ограждане ефект от въздействието на съответствието между тон, цвят, идея, движение, число	разумни, съзнателни свободни
3. принцип на трептенията	използване положителното физическо и психическо действие на трансформациите на движението: материята е материализиранадух	енергийни
4. принцип на полярността	приложно усвояване полезността от двойствените процеси в природата: творчество и съграждане, мъжки/женски принцип и т.н.	електрични и магнетични, бързи и бавни, обменни
5. принцип на ритъма 6. принцип на причинно- следственост 7. принцип на единството	музикално темпо и ритъм, вечно движение и др. наследственост, проява, себerealизация, прераждане и др. формиране на понятие за триединството на процесите и природните закони: физическо, органическо и психическо движение; движение/мисъл/чувство; музика/текст/ упражнение и др.	Ритмични съзнателни, трансформиращи естествени, хармонични, пластични, правилни, красиви

отношение на човешкото устройство (човек е физическо и психическо същество) и по отношение на научните клонове: Таблица 5

Според *човешкото устройство* може да образуваме три типа класификации по подпризнаци: духовни тела, физически характеристики и психическа изява.

Според *духовните тела* паневритмичните движения са физически и духовни. Духовните могат да се разделят, от своя страна, на движения във всяко едно от телата: етерни, астрални, ментални, причинни и т.н.

Според *физическите характеристики* може да има делене по тип процеси: физични паневритмични движения (това са движенията на ръцете, краката, трупа и т.н.) и органични (това са движенията и процесите, активирани от паневритмичните процеси във всяка клетка, мускул, нерв, орган, система).

Според *психическата изява* биват движения и процеси в мисълта, чувствата, волята, душата, духа, паметта, съзнанието, интуицията и т.н.

Друго делене на видовете паневритмични движения може да има според *научната диференциация на познанието*. Тук могат да се включат много науки. Ще посоча няколко като пример.

Геометрия: прави, криви, вълнообразни, кръгови движения и т. н. Проучване по форма и линия.

Физика: електрични, магнетични, електромагнитни, торсионни паневритмични движения.

Психология: Тук може да има много класификации според направлението в тази наука. Например: Паневритмични движения според развиването на всички видове интелигентност в човека. Екстериоризиращи и интериоризиращи. Според трансценденталната психология: съзерцателни, медитативни, концентриращи, визуализиращи, интуитивни и т.н.

Социология: Знаем, че Учителя е говорил за Паневритмията като метод за създаване на ново общество, нови отношения. На пръв поглед може да се посочи възможността за проучване на

паневритмичните движения и значението им за усъвършенстването на демокрацията, справедливостта, идентификацията, образователната, професионалната, спортната, профилактичната, рехабилитационната ефективност и мн.др.

Педагогика: Една педагогическа класификация вече видяхме чрез *таблица 4*, но могат да бъдат посочени и по-подробни деления, които да улесняват проучването на Паневритмията от науката педагогика. Най-силният акцент в педагогическо отношение Паневритмията притежава в областта на разработване на теорията на възпитанието и самовъзпитанието.

Етнология, фолклор, народопсихология са също силни страни, чрез разработването на които Паневритмията и идеите на Учителя могат да намерят достойно място в обществения живот днес: да повдигнат духа, да активизират исконните за българина универсални, хуманистични, рационални, демократични, природосъобразни и трансцендентални ценности и качества, известни от хилядолетното ни историческо минало.

В заключение ще посочим, че изследването на видовете паневритмични движения и техният характер представлява един правилен, ценен, социално и научно приемлив подход да се представя и да се възприеме Паневритмията в българското общество и в света. Доколко това е въпрос на настояще или на бъдеще зависи и от нашето умение в настоящия момент да бъдем "в света, но не от света". Т.е. да мислим различно, да покажем на обществото идеи още по-демократични, още по-възпитателни, ценности още по-хуманни от тези, които са познати. Или по друг начин - да посочим ново разбиране върху съществуващите и утвърдени вече. Има много възможности. Има интерес. Има осъзнат духовен глас в обществото на всички нива и слоеве. Нашата адекватна реакция как да бъде поднесено безценното духовно богатство от Словото е най-важното в момента.

трите страни на паневритмичното движение	формира	насочено е към:	видове движения	тип движения
техника идея	тяло личност	физическия човек мислещия човек (интелектуализирания съвременен човек)	материализиращи формиращи	физически психически (ум, сърце, воля)
вътрешен смисъл	космичност	лобещия човек (човека на Новата Култура)	развиващи	психически (ум, сърце, воля, гуша, дух)

Таблица 4

принцип	тип паневритмични движения	въздействие върху	качества
Любов	възпитателни	сърце подсъзнание интуиция	жизнерадост, обич, доволство, милосърдие, мекота, търпение, щедрост, доброта, чистота, мир
Мъдрост	разумни (идейни, развиващи)	ум, памет	светлина, гъвкавост, интелигентност, лобознателност, разумност, съвест, памет, упование
Истина	формиращи (обновяващи, оздравителни)	съзнание воля	точност, дисциплина, самоконтрол, самооблагане, смелост, твърдост, постоянство, позитивна настройка, жертвост
Правда	усъвършенстващи (трансформиращи, самовъзпитателни, съзнателни)	воля физ. тяло	младост, нежност, концентрираност, искреност, уважение, красота
Добродетел	еволюционни (енергийни, хармонизиращи, връзка с Бога)	гуша самосъзнание характер мироглед дух свърхсъзнание	възвишеност, сила, мощ, будност, енергетичност

Таблица 5

Класификация по признак физично/психично									
Човешко устройство			диференциация на познанието						
духовни тела	физически характерис- тики	психически характерис- тики	наука				изкуст- во	Фило- софия	Рели- гия
			педагогика	физика	медицина	психология	танц		
етерно астрално, ментално, причинно и т.н.	физически и органически действия и др.	мисли, чувства	възпитание, самовъзпи- тание, обра- зование и др.	електрични, магнетични, торсионни и др.	профилактика, лечение, промо- ция на здраве, реабилитация	социология геометрия и т.н.	поезия и др.		

Мили приятели, с това свое изказване искам да приканя всеки, който проявява интерес, да се включи в научното изследване на Паневритмията - в онази област, която му е най-пристъпна. Има много начини: писане на статии за вестници и списания, участие в семинари, дисертации, издаване на студии, малки книжки, подготвяне на брошури и т.н. Лично аз ви приканвам за участие в две инициативи: написване на две книги. Първата е методика на преподаването по Паневритмията, за която са нужни специалисти по предметите. И втората - сборник с

научно-популярни статии за Паневритмията с педагогическа насоченост. За нея може да се обръщате и към Людмила Червенкова. Благодаря ви!

Пловдив, 2004, **Семинар по паневритмия**
За координати: Снежана Стефанова Димитрова, гр. Велико Търново, ул. Васил Левски 27
 А, ет.1 ап. 1 тел. 062/ 62 53 62, GSM 0889227856,
 имейл: snejanad@abv.bg.

ЛОГОСЪТ

Продължение от миналия брой

ПРЕВОДЪТ

Една слабост имате всички – занимават се само с преводна литература. Там фактите не са проверени.(1)

Всички, които пишат, правят повече или по-малко верни преводи от Великата книга на Твореца. Понякога тези преводи са толкова далеч от първообраза, че от него и помен не остава. И когато вие четете каквито и да било преводи, ще се стараете да ги сравните с първообраза и чак тогава ще си водите заключение.(2) Това, което аз говоря, е превод от четвърта степен – най-простият превод в обикновения живот. Вие ще го преведете в трета степен, след това във втора степен, докато най-сетне се стигне до оригинала.(3)

Съществува голяма разлика между един поет на земята и един поет на небето. Като се чете поезията на небесния поет, от нея блика живот. Аз съм се мъчил по някой път да превода ангелския език на земния, но толкова години още не съм успял да го превода така, че да съвпаднат ударенията и римите. Със стихотворението на един ангел човек може да премахне всички мъчнотии на душата си.(4)

Когато се превеждат книги или някои мисли от един език на друг, трябва да се разбира техният вътрешен смисъл. Ако този смисъл не се разбира, тогава преводът не е правилен.(5) Например окултните съчинения не се превеждат буквално, защото остават неразбрани. Това са символи, на които трябва да се намери вътрешния смисъл. Всички изрази трябва да се осмислят. Иначе става смесване на различни полета от менталния и астралния живот, които, снети на физически план, образуват една попска яхния.(6)

1. Л. Кръстева, Учителя за себе си, София, 1997, с. 293

2. Учителя, Аз ви избрах, Извънредни беседи, София, 1995, с.124

3. Всемирният Учител Беанса Дуно и Велико Търново, Протоколи на Синархическата Верига – 4(17). 08. 1915г., Алфиола, Варна, 1995

4. Учителя, Сила и живот, V1с., София, 1924, с.26

5. Учителя, Синове на възкресението, НБ, София, 1934, с.221

6. Учителя, МОК, 1г., Жануа, Кърджали, 1999, с.37

ПРОВЕРКАТА

Ако искате да знаете Божествено ли е Словото, което говоря, опитайте го, подложете го на проверка. Всяко нещо, което е изпитано и проверено, е реално.(1) Опитайте ме, но не ме човъркайте, защото сами себе си ще стънете. Пред вас стои човек, който може да ви каже Истината.(2)

„Изпитвайте писанията.“ (Йоан 5:39)

Човек има право да претендира, че знае нещо, само когато лично го е проверил. Дори най-големите авторитети и гении да са го проверили, то ползва единствено тях самите. Засега проверката е възможна само в математиката и в някои природни науки, където всеки лично се убеждава в това, което му се преподава. Една теорема или задача е усвоена истински, едва когато бъде решена без нечия помощ. Математиката учи как човек сам да проверява всеки израз. Извън нея обаче никой не учи как да се проверява всяко изречение или твърдение.

Ако някой ни уверява, че верността на изреченията или твърденията не може да бъде проверявана, то той отхвърля възможността за всякакво знание, защото човек знае само това, което лично е проверил. Друг някой ще каже, че изреченията могат да са понякога верни, а в друг случай не, или че могат да имат повече от един смисъл. Това би означавало, че всички науки извън математиката са пълни с двусмислие, т.е. не могат да са на-

уки, тъй като никои няма как да каже кое изречение е вярно и кое не.

Първото най-основно, най-важно знание е: как човек да проверява верността на всяко твърдение. В противен случай никои няма да знае дали говори вярно, дали другите говорят вярно, дали всичко научно досега е вярно.(3)

Това, което говоря, аз съм го изпитал и проверил. Никога не проповядвам нещо, което сам не съм опитал и направил.(4) Всяко учение трябва да бъде математически строго определено в умовете на хората – не механически. Тогава няма да се зараждат противоречия. Правото учение е само Божественото Учение, което може да се приложи, и което в продължение на една година видоизменя човека и по форма, и по съдържание, и по естество. Нужна е увереност, че то е чисто Божествено, за да може да се използва.(5)

Учението, което проповядвам, се състои предимно в това: да запознай хората със законите на Живата Природа – това, на което досега никои не е учил. Процесът обаче е много бавен. В книгите става лесно, но ако някой иска да учи тези закони, е значително по-трудно. При изучаването на Живата Природа човек става свободен в мислите, в чувствата и в постъпките си. (6)

Трябва да се научи живия език на Бога и Неговата жива реч. Някои ще кажат: „Пак ли от азбуката ще почнем?“ Да, пак от там, защото това е началото и защото всички хора са забравили първоначалния си език. Добре е всички да знаят поне една дума от този език. Човек може да изучи много езици – и стари, и нови, но най-важен е езикът на Природата. В областта на Истината всичко е точно и строго определено, а на Земята всяко твърдение има и отрицание. Например някой каже: „мога“ – това говори, че има нещо друго, което не може. Ако пък каже: „не мога“, с това твърди, че го може по друг начин. В Божествения свят „мога“ и „не мога“ имат съвсем други значения. „Не мога“ значи: „не съм способен да върша зло“, а „мога“ – „мога да се жертвам за своите братя и сестри.“ (7)

Част от проблемите на сегашното човечество възникват от факта, че съвременните учени и философи си служат със сложни, неопределени понятия. Те дават определение на думите чрез различни неопределени идеи,

което от своя страна води до объркване и неразбиране.(8) Казвам: Животът не се заключава в понятията, а се изразява чрез тях. Преди всичко е важно, когато двама души се срещнат, да намерят обща база на опознаване, без помощта на каквито и да е понятия. Тази база ще осигури правилни отношения между тях.(9)

„Изпитвайте духовете от Бога ли са“ (1 Йоан 4:1)

Сегашните хора имат много погрешни схващания за Духа. Христос казва: „Духът, който аз ще ви пратя, Той ще ви научи на всичко“. Онзи Дух, който научава човека на всичко, Той е Божественият Дух. Всеки един Дух, който гоиде в човек, Той трябва да го научи не само на едно нещо, но на всичко.(10) Мнозина разбират това буквално и казват, че не се нуждаят от външни учители. Тогава човек не би трябвало да се нуждае нито от майка и баща, нито от братя и сестри, нито от учители. За него външната природа ще бъде безпредметна. Но той трябва да учи и отвътре, и отвън – реалността е и вътре, и вън от него. Човек се учи отвътре, а навън прилага наученото.(11)

Източниците на знанието трябва да се различават, за да не се изпада в заблуждение. Някои казват, че слушат гласа на Бога. Неговият глас коренно се различава от обикновения говор. На хората най-често идват да говорят заминали за онзи свят роднини. Това не е Божественият глас. Бог никога не говори така на хората. Човек трябва да гоиде до вътрешна опитност, за да различава тези гласове от Божествения.(12)

Важно е да се различава кога Господ говори и кога духовете говорят. Много пъти Господ е говорил, но хората са давали ухо повече на другите гласове. Така те са объркали гласовете в себе си. Ухото им се е притъпило и сега не могат да чуят тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят силно, за да чуват хората тях.(13)

Хората правят погрешка, когато не могат да разграничават нещата. Някой казва, че се занимава с духове, но идва да пита: „Това, което казва Духът, вярно ли е?“ Щом Духът говори, какво ще пита вярно ли е! Щом гоиде светлината, пита ли се дали това е светли-

на? Друг някой пита: „Сега Духът ли ми говори?“ Когато Духът дойде, човек знае как да пее, как да мисли, как да говори. Тогава всичко е свършено.(14)

Някой религиозен или духовен човек казва, че Господ му бил проговорил. Възможно е, но той трябва да знае откъде идва този глас. Има три възможни места: отдолу, отстрани – откъм ушите и отгоре – от центъра на мозъка. Най-мощният глас идва отгоре.(15) Правата мисъл на Бога идва от три места: отдалеч, отвътре и през главата. Ако гласът е близо до ушите, това е глас на изкушение. Божият глас идва отдалеч. Ако идва отдолу, около пъпа, това е някакво отражение и човек не трябва да се вслушва в него. Трябва да чака да чуе гласа отвътре – някъде отдалеч и от главата. Мисъл, която идва само от едно място, е от физическия свят, ако идва от две места, тя е от духовния свят, а мисълта, която идва едновременно от три места, е от Божествения свят. Този закон важи и в науката, и в музиката, и в поезията. Когато хората се вслушват в Божия глас, ще разберат какво значи вдъхновение. (16)

Писателите трябва да проверяват произведенията си. Каквото напишат, трябва да го преглеждат откъм правопис, стил и тогава да го пускат за печат. Някой казва, че не прави поправки в произведенията си – както му диктували духовете, така пишел. Ако разчиташ на духовете, ще направиш най-големите грешки в живота си. Не разчитай на водата в шишето, а на живия Божествен Извор, който дава изобилно и доброволно. Разчитай на онези мисли, чувства и постъпки, които минават през твоя ум, сърце и воля. Разчитай на тях, защото те ще ти донесат нужната опитност.(17)

1. Учителя, Царският път на душата, СБ, София, 1935, с. 167

2. Учителя, Който дойде при мене, НБ, София, 1950, с. 82

3. Манев И., Ключът към Абсолютното, АСК 93, 1997, 6-7с.

4. Всемировият Учител Беанса Дуно и Велико Търново, Протоколи на Синархическата Верига, 15(28). 08. 1914г., Алфиола, Варна, 1995

5. Учителя, Сила и живот, Вс., София, 1922, с.377

6. Учителя, Аз ви избрах, Извънредни беседи, София, 1995, с.121

7. Учителя, Аз ви избрах, Извънредни беседи, София, 1995, с.124

8. Учителя, Вехтото премина, НБ, София, 1931, с.136

9. Ценното из книгата на Великия Живот, СБ, София, 1932, с.339

10. Учителя, Божественият импулс, ООК, Жануа, София, 1999, с. 629

11. Учителя, Делама Божици, НБ, София, 1940, с. 349

12. Учителя, Учителю благу, НБ, София, 1934, с.134

13. Учителя, Петимата братя, НБ, София, 1949, с.196

14. Учителя, Божественият импулс, ООК, Жануа, София, 1999, с.151

15. Учителя, Божественият и човешкият свят, Рилски беседи, София, 1940, с.367

16. Учителя, Законът и Любовта, ООК, София, 1936, с.122-123

17. Учителя, Вечното благо, СБ, София, 1944, с.246

*Подбор из беседи на Учителя
Георги ХРИСТОВ*

УЧИТЕЛЯ СЪВЕТВА:

Използвай услугите на малките случки в живота, за да направиш добро.

Използвай услугите на малките случки, за да постъпиш справедливо към своята душа, която носи бремето на всички души.

Използвай услугите на малките ежедневни случки в живота, за да проявиш своята разумност.

Само така душата уяква в доброто, в справедливостта, в разумността.

Всяко нехайство към доброто, към справедливостта и към разумността е причина за страданията в човешкия живот.

КАРТИТЕ ТАРО

Из книгата „Медитации Върху ТАРО“ на В. ТОМБЕРГ

Продължение от миналия брой

СЛЪНЦЕТО

Мили неизвестен приятелю,

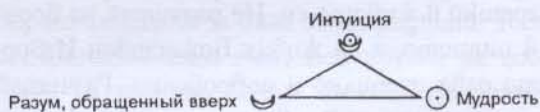
Прецизията Аркан, *Луната* представяше човешкия разум, поставен пред задачата да се освободи от магическите сили, отделящи го от спонтанното познание – спонтанната *премъдрост*, докато Деветнадесетият аркан, *Слънцето*, символизира достигането на единство на разума и спонтанната премъдрост – това е Арканът на интуицията.

Интуицията е следствие на дълбокото и съкровено единение на разума и спонтанната премъдрост. И ето, на картата на Деветнадесетия аркан са изобразени две деца, играещи под слънцето. Едното дете е положило дясната си ръка на темето на другото, сякаш иска да притегли главата му към себе си. Второто докосва с лявата си ръка гърдите на първото в областта на сърцето. По този начин двете деца олицетворяват разума с неговата детинска увереност по отношение на спонтанната премъдрост на сърцето, и спонтанната детска премъдрост, говореща с езика на сърцето и стремяща се да привлече към словата си вниманието на главата, т.е. на разума. Пред нас са две деца, свързани с връзките на безграничното взаимно доверие и играещи под слънцето. При това едното показва, а другото го разбира. Едва ли е възможно да бъде представена по-добре взаимовръзката между разума и спонтанната премъдрост, проявяваща се в интуицията. Защото тяхната взаимовръзка подразбира такава чистота на помислите, каквато е свойствена само на децата, и се основава на такова взаимно доверие без сянка от съмнение и подозрителност, каквото е присъщо на природата на детето. И накрая – тази взаимовръзка изключва всякакъв стремеж към власт и господство.

Слънцето на Деветнадесетия аркан е

принципът на интуицията, или на тясното единство на трансценденталния разум и премъдростта.

Арканът на интуицията ни дава познанието как да възвисим отразяващия ум към творческия разум и как да осъществим неговото единение с премъдростта, т.е. това е Арканът на възстановяването единството на разума на помръкналата светлина в долния свят с разума на пълната светлина на горния свят, а след това единството на обединения по този начин разум с Господната премъдрост. Триъгълникът (*Схема 1*) показва необичайно отчетливо какви са тези взаимодействия: разумът, изпитващ притегателността на премъдростта, не се слива с нея в сферата на отражението, но се възнася в сферата на творението, където отново придобива своя статус отпреди грехопадението и встъпва в съюз с премъдростта; и резултатът е интуицията.

Деветнадесетият аркан, Арканът на интуицията, дава представа за Богооткровената *простота* на познанието, даряваща духа с дълбока проникновеност на погледа, непомачена нито от съмненията, нито от нерешителността, породена от тях. Това е виждането на нещата такива, каквито са във вечно новата светлина на слънцето. Този Аркан ни учи да получаваме прости и чисти впечатления, които – без каквито и да било интелектуални хипотези и надстройки ни показват нещата в техния първоначален вид. Откриването и утвърждаването на *ноуменалността* на впечатленията – това е целта на Аркана *Слънцето* – Аркана на интуицията.

СЪДЪТ

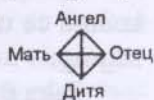
Мили, неизвестен приятелю,

Пред нас е картата, наричана традиционно „Съдът“, на която е изобразено възкръсването на мъртвите при звука на тръбата на Ангела на възкресението. Изглежда, че тук става въпрос за духовно упоражение, при което приложението на интуицията – предмет на предишния Аркан на Таро – е доведено до максимум, защото темата за възкресението, отнасяща се към „завършителните неща“, все пак е достъпна за схващане чрез интуицията.

„Завършителните неща“, или духовният хоризонт на човечеството, не са еднакви са всички. За някои всичко свършва със смъртта на индивида и с пълно разсейване, по закона на ентропията, като топлина. За други съществува нещо и „отвъд“, съществува живот след смъртта и нематериална вселена след края на света. За тях съществува не само духовен живот на индивида след смъртта, но и връщане към земен живот – реинкарнация, така както съществува и космическа реинкарнация с редуване на манвантара и пралайя. Други освен това съзират в индивида нещо повече от повтарящи се възплъщения, а именно – вечния покой на единението с вечната и безконечна Същност (състояние на Нирвана). И накрая съществува една част от човечеството, чийто екзистенциален хоризонт надхвърля пределите не само на живота след смъртта и реинкарнацията, но дори и на покоя от съединението с Бога – техният духовен хоризонт образува възкресението.

Преди всичко нека да разгледаме внимателно контекста на картата. Както Марсилското Таро, така и другите главни разновидности на Таро изобразяват мъж и жена, съзерцаващи трето лице, надигащо се от гроба – едно дете. На картата е представен своеобразен паралелограм на силите на възкресението: отгоре е Ангелът с тръбата, отстрани – родителската любов на бащата (отдясно) и на майката (отляво), а

отдолу е надигащото се от отворения гроб дете. Мъжът и жената се намират до гроба, а възкръсва само тяхното дете. Така се образува следният паралелограм:

Тази геометрична фигура, обарзувана от персонажите на Двадесетия Аркан отразява разпределението на силите, осъществяващи възкресението: звукът на Ангелската тръба, родителската любов на бащата и майката, и усилието на детето, надигащо се от гроба. Такова разпределение на действащите сили намираме при възкресението на Лазар от Витания, където Иисус изпълнява едновременно трите роли: на Ангела, на бащата и на майката. (Йоан, 11:35-44)

Просъзпявайки се, Иисус проявява нежната любов на майката; скърбейки вътре в себе си и пристъпвайки към гроба с думите: „Отместете камъка!“, Иисус проявява активната любов на бащата; когато призовава със силен глас: „Лазаре, излез вън!“, това звучи като тръбата в ръцете на Ангела, това е звукът на тръбата на възкресението, преобразуващ любовта на майката и бащата в магически призив.

Магията на възкресението, заключена в Двадесетия аркан, следователно е магията на сливащите се в едно гласове на любовта на бащата и майката. Както земните баща и майка дават живот на детето в неговото земно възплъщение, когато Ангелът на живота призовава неговата душа за инкарнация, така и небесните

Баща и Майка връщат детето към живота при неговото възкресение.

Съществуват три хроники Акаша, но в окултната литература по правило се разглежда само първата, за която обикновено казват, че е нещо като филм на миналия живот, който разгръща пред взора на зрителя картини от миналото с цялата им фотографска точност. Но забележително качество на тази хроника е, че при възплъщането в миналото се проявяват две про-

тивоположни тенденции: към издигане във висшите сфери и едновременно към сливане в нисшите сфери. Може да се каже, че хрониката се разделя на две части, едната от които се издига нагоре, а другата се спуска надолу.

Така в Акашовата хроника се извършва един двоен процес, който е едновременно одухотворен и конкретизиран пропорционално на отдалечеността на събитията във времето. Както в процеса на абстрахиране – всичко незначително се отхвърля и остава само същественото, което отива в одухотворената хроника Акаша, докато всичко „отхвърлено“, като опадалите листа на дървото, слиза надолу от сфера в сфера и завършва в подземната сфера.

Висшата хроника е разумната памет на световната история. Това е „книгата на Истината“, която можеш не само да прочетеш, но и „да погълнеш“, така че винаги да присъства в теб и тя „в корема ти ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед“ (Откр. 10:9). Другата книга – „книгата на архивите“ или „книгата на фактите“ не е част от посвещение, т.е. не можеш да я „погълнеш“, можеш само да почерпиш сведения от нея посредством методи като психометрията, медиумичното ясновидство, или с помощта на същества, имащи достъп до подземните сфери, където се съхранява тази хроника.

Има още една „книга“ – „книгата на Живота“, за която се казва в Апокалипсиса: „И едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгата“. (Откр. 20:12)

„Книгата на Живота“ е третата хроника Акаша, която съответства на моралната памет в живота на индивида. Тя съдържа само непреходните ценности, т.е. онова, което е достойно да живее вечно – *което е достойно за възкресение*. Третата хроника Акаша или „книгата на Живота“ съдържа само великото, съобразно неговото значение за бъдещето (а бъдещето – съобразно неговото значение за вечността).

Но не мисли, мили приятелю, че в третата Акашова хроника няма обикновени неща, свързани с делничния живот. Напротив,

тази хроника съдържа много от онова, което бихме отнесли към „нищожните неща“, но което има истинско величие в моралния контекст на живота. Там можем да видим блясъка на гребните монети, пуснати от бедната вдовица в храма и много други неща, които светът счита за нищожни.

Следователно тази книга е „моралната памет“ на света.

По-горе* изложихме същността на Акашовите хроники. Главното в същността им е нейното концентрирано магическо влияние, т. е. нейният изключителен животворен и пробуждащ ефект. Защото Акашовите хроники, при целия им грандиозен обем, могат да бъдат събрани в една дума, в един единствен магически звук. И тази магическа концентрация на Акашовите хроники е скрита в тръбата на Ангела, който влиза в паралелограма на „силите на възкресението“, изобразен на Двадесетата карта Таро.

Изобщо символът на тръбата е свързан с магическа концентрация на мистично и гностично съдържание. Тя винаги символизира преобразуването на мистическия опит и гностическото познание в магическо действие. Тръбата в херметическата символика означава *мистицизъм и гносис, превърнати в магия*.

Дотук разгледахме три от силите на паралелограма на този Аркан: любовта на бащата и на майката и тръбния зов. Остава да анализираме и четвъртата сила – активната реакция към тези сили. Това е ролята на самоусъвършенстването като духовно усилие, а именно будността и богъствеността.

Да се върнем към възкресяването на Лазар във Витания. Дали Лазар е излязъл от гроба, обвит с погребалните си покривала като сомнамбул, подчиняващ се на заповедта на хипнотизатора, т.е. следващ магическа заповед? Или е излязъл, защото прозвучалите в гласа на Иисус вяра, надежда и любов са затрептели в гушата му и той е усетил страстно желание да се отзове на онзи, който го е призовал?

* В откъса публикуваме само кратка извадка от изложението на автора, разкриваща общия му смисъл – бел. ред.

Именно любовта и благоговението, внушени от Учителя на душата на Лазар, както и убеждението, че животът все още му е необходим, са го заставили да излезе от гроба.

Така най-важният фактор за възкресението ще се окаже реакцията на възкръсващия към „тръбния глас“ и към родителската любов на майката и бащата. Самият акт на излизането на детето от гроба, изобразен на Двдесетия аркан на Таро, не е полумеханичен резултат на действия, идеци свише, а свободно и съзнателно „да“, идващо от сърцето, волята и разума на възкръсващия. Подобно на Лазар, излизаш от гроба, движен от любовта, надеждата и вярата, така и детето се надига от мъртвите – като символ на духовното изражение върху темата за възкресението – движено не само от тръбния зов на Ангела или призива на майката и бащата, но и от собствената си реакция на този зов, на то-

зи призив, от своята любов, надежда и вяра, откликващи на този призив.

Възкресението не е резултат от акта на всемогъщата Божия воля, но резултат от срещашите се и обединяващи се Божия любов, надежда и вяра с любовта, надеждата и вярата на човека. Тръбният глас възвестява свише цялата Божия любов, надежда и вяра и в отговор прозвучава като строен хор „да“, идващо не само от духа и душата, но и от всеки атом на човешкото тяло.

В момента на възкресението духът и душата на човека слизат отгоре и се съединяват с неговото безсмъртно тяло, което се надига да ги посрещне.

Любовта на Отца позволява на духа и душата да слязат от небесата за вечно въплътяване, любовта на Майката позволява на телата – които пребивават в нейното лоно – да възкръснат. Възкръсналият човек ще стане образ и подобие на Бога и ще бъде триединен, както Бог е триединен.

ШУТЪТ

Да се обърнем към картата. На нея е изобразен крачещ човек в широки грехи. Той се опира на тояга и носи на гясното си рамо пръчка с висящо на нея вързопче. Отзад върху него е скочило куче, което е захапало панталоните му. На главата му има жълт калпак, увенчан с червен помпон, има синя яка със звънчетата по краищата, панталоните му са сини, а обувките – червени. Горната му греха е червена, изпод нея се подават сини ръкави, поясът му е жълт. С други думи той е облечен в традиционния костюм на средновековен шут или клоун.

Шутът върви надясно. Главата му е обърната надясно, самият той също е наклонен надясно... Шутът е добър, за което свидетелствува поне фактът, че не се защитава от кучето, макар че би могъл лесно да го пропъди с пръчката.

Добрият шут – само това е достатъчно, за да си припомним бледата и изпитата фигура на Дон Кихот де Ламанча –

странстващият рицар, всеобщо посмешител приживе, но заслужил след смъртта си прозвището „Ел Буено“ (добрият).

Дон Кихот *действува*. Сервантес не си го е измислил, а просто го е описал такъв,

какъвто го е видял в Кастилия, в залеза на рицарските времена. Той живее – от век на век – животът на архетип, който се проявява чрез много хора. Неизвестните художници от Средновековието са го изобразили в образа на картата *Шута* от Таро.

Идеите или архетиповете на Таро нямат възраст. Само зримият, символическият им образ може да бъде отнесен към някоя епоха. Това важи за всички Аркани. Защото в същността си те са нещо повече от символи, дори повече от духовни упражнения:

това са магически същности, действащи и посвещаващи в тайнства архетипове.

Арканът *Шутът* ни учи да преминаваме от интелектуалността, движена от жаждата за познание, към висшето позна-

ние чрез любовта. Става въпрос за преминаване от съзнанието, наречено в теософската литература „нисш манас“ към съзнанието, наречено „висш манас“ (= манас-будхи), което преминаване в антропософската литература съответства на прехода от съзнанието на егото към съзнанието на духовната същност.

Арканът учи на трансцендентно съзнание и предупреждава за свързаните с него опасности. Защото интелектът може да бъде принесен в жертва по два начина: може или да бъде поставен в служба на трансцендентното съзнание, или просто да бъде отхвърлен. Двадесет и първият аркан олицетворява херметическия метод на принасяне на ума в жертва на духовността – чрез неговото разширяване и развитие, а не отслабване и атрофия. Това е Арканът на единството на противоположностите на дискурсивната интелектуалност и просветената духовност. С други думи това е алхимическата реакция от съединението на човешката мъдрост, която е „безумие пред Бога“ и „Божествената премъдрост, която се струва безумна на хората.“ Една реакция, чиито резултат не е двойно безумие, а

единна премъдрост, погразбираща както „онова, което е горе“, така и „онова, което е долу“.

В душата на човека, постигнал Аркана на *Шута* става алхимическият синтез на молитва и медитация – слънцето и луната на духовния небосвод на душата. Арканът на единството на откровението свише и човешката мъдрост, позволяваща да бъде избягнато безумието. Арканът на получаването на „философския камък“, в който е съсредоточена двойката достоверност на откровението свише и на човешкото знание.

Това са някои мимолетни отзвучи, зародили се в душата при медитация върху картата на Двадесет и първия аркан, където е изобразен пътник в шутовски дрехи с вързопче на рамо и тояга в ръката, който дори не се опитва да отпъди нападащото го куче. Други, по-дълбоки отзвучи очакват онези, които ще бъдат увлечени от медитацията върху този Аркан, откъдето това, което е описано тук. Приветствувайки ги, аз се надявам, че от тяхната медитация върху Аркана ще възсия нова светлина, защото неговото езотерично име е ЛЮБОВ.

СВЕТЪТ

Мили неизвестен приятелю,

На Двадесет и втория Аркан е изобразена гола жена, танцуваща, оброчена в гирлянда, в лявата си ръка държи вълшебна пръчица, а в дясната – стъклце с любовна напитка. Дългият ѝ шарф е небрежно прехвърлен през рамото. В горните ъгли на картата виждаме ангел и орел, а в долните – телец и лъв. Четирите свещени животни обгръщат от всички страни венеца, в който голата танцьорка танцува с развят шал.

И така, първият поглед към картата пробужда в ума ни идеята за танца, цъфтежа и четирите стихии и насочва ума към идеята като същността на движението и растенето, и на спонтанната мъдрост, наречена от някои инс-

тинкт. Като че ли по този начин картата представя света като ритмично движение или танц на женската душа в съпровода на многогласния акомпанимент на четирите изначални инстинкта, извиквайки в душата образа на дъгата, сияеща в многоцветието на формите – това е представата за света като произведение на изкуството. Смисълът на тази идея е, че светът в основата си не е механизъм, не е и организъм, нито даже социална структура, а е произведение на Божественото изкуство.

Двадесет и втория аркан ни навежда на мисълта, че трябва да разглеждаме света по-скоро от естетична, отколкото от интелектуална гледна точка, защото

той въплъщава движение и ритъм (както фигурата на танцорката в центъра). Но както има човешко Изкуство и изкуство, така има и космическо, Божествено, съзидателно Изкуство и космическо изкуство на миражите. И както има екстаз и озарение при сливането на Светия Дух, така съществува и упоение от духа на миража, наречен в християнския херметизъм „лъжливия Свети Дух“. Те могат да бъдат различни според следния критерий: ако вие се стремите към *радостта* на творческото вдъхновение, на духовното озарение и мистичния опит, вие неизбежно се приближавате към сферата, където царува духа на миража и все повече попадате в неговата власт. Ако в художественото творчество, духовното озарение и мистичния опит се стремите да намерите *истината*, тогава вие се приближавате към сферата на Светия Дух и все повече се отваряте за него.

Но и в двата случая главна роля има радостта, която по своята природа е двойствена.

И така, целият свят е хармонична съгласуваност на безкрайно число ритми. Защото в основата на живота на вселената лежи преобладаващата съгласуваност на отделните ритми, в никакъв случай – тяхната дисхармония. Така животът в основата си е радост.

Арканът „Светът“ има двойствено значение: той учи, че в основата на мирозданието е радостта. Той *предупреждава* за опасността от стремежа към творческа радост вместо към творческа истина. Така онзи, който над всичко останало поставя творческата радост, ще отпадне от стъпъцето с опияняващата напитка на илюзиите; докато онзи, който над всичко останало търси творческата истина, не само че ще я намери, издигайки се спокойно и уверено по вертикала, но и самият ще се влее в хармоничното съзвучие на ритмите, т.е. ще познае творческата радост. Той ще познае пътя на вълшебната пръчица, т.е. ще се научи да прави контакт по вертикала със сферата на Светия Дух – сферата на небесните йерархии и светци – и спокойно ще подмине сферата на миражите.

Този Аркан ни дава най-важното правило на „духовната хигиена“: онзи, който се стреми към истински духовен опит, никога не отъждествява *яркостта* на един или друг опит с изявената – или неизявена – в този опит *истина*, т.е. той не смята, че *силата* на въздействие на духовния опит е критерий за неговата *истинност*. Защото илюзията, породена от сферата на миражите, може да ви срази, докато истинското откровение свише може да се яви като едва доловим вътрешен шепот. Истинският духовен опит никога не се натрапва и изисква твърде изострено и съсредоточено внимание, за да не остане незабелязан. В това е и смисълът на всички упражнения, предписвани от сериозния езотеризъм – да изострят и усилят вниманието така, че в спокойното безмълвие на душевните дълбини да възприема откровенията на духовната истина.

До момента ние разгледахме централната фигура на картата, т.е. радостната Мъдрост, с нейната вълшебна пръчица и любовен еликсир, и как влияят те върху съзнанието. Движението, излъчвано от сферата на Светия Дух, и движението, излъчвано от сферата на миражите – символизирано от вълшебната пръчица и стъпъцето – имат една обща черта: и двете стават сякаш извън и над човешката душа и света на действията. За да се разбере напълно Аркана на движението, т.е. света, трябва да се разгледа движението, *иманентно* на живите същества и предметите. Това движение е символизирано на картата от венеца, обкръжаващ централната фигура, и от четирите фигури в ъглите. Венецът означава движението, *иманентно на растежа*, а четирите фигури символизират движението, *иманентно на основния инстинкт*, или на онова, което гревните наричаха – четирите елемента или „стихии“. Защото тези четири елемента – „огън“, „въздух“, „вода“ и „земя“ – са не химически елементи и даже не състояния на материята, а видове движение, присъщи на всяка субстанция – ментална, психическа, органическа и неорганическа. Те са, така да се каже, четирите инстинкта, присъщи на света-в-движение; ето

защо както в иконографската традиция, така и на картата на Аркана „Светът“, те се изобразяват като космогоничната четворка Телец, Орел, Лъв и Ангел.

В някои средновековни изображения Ангелът и трите свещени животни са изобразени като звезди от първа величина, разположени в четири ключови точки: *Алдебаран*, окоето на Телца, *Регул*, сърцето на Лъва, *Алтаир*, светлината на Орела и *Фомалхат* в съзвездието Риби. Тези звезди обозначават краищата на кръста, чийто център е Полярната звезда; със своята неподвижност в центъра на небесния кръговрат, тя съответства в този Аркан на девойката, обкръжена със зеления венец, символизиращ еклиптиката.

В основата на съответствието между четирите „свещени животни“ на евангелистите и звездите от зодиакалните знаци стои идеята за *космическата* или *зодиакална значимост* на четирите „космически инстинкта“ или „елемента“. Тя им придава същата универсална и стабилна функция в света на планетното движение, каквато имат неподвижните звезди в кръга на Зодиака.

Венецът, обкръжаващ централната фигура в Двадесет и втория аркан, е в три цвята; това символизира мисълта, че цяла-

та пасивност (синият цвят), цялата активност (червеният) и цялата неутралност (жълтият) са иманентни на света-в-движение – света на импулсите, излизащи от четирите духове на стихииите. Тези цветове обозначават трите главни ипостаси на енергията: пасивност (латентност), активност (разгръщане) и неутралност (хармония на равновесието), които са описани в Бхагават-гита като трите качества – *тамас*, *раджас* и *сатва* – явяващи се проявление на четирите елемента.

И така, Двадесет и вторият аркан „Светът“ ни учи на изкуството *да различавате*: илюзорното от реалното в цялата съвкупност на движенията, трите „цвята“ на движението и накрая четирите елемента или импулса, пристъци на всичко, което се движи. Той ни учи също на изкуството *да възприемаме* /да постигаме алхимически/ *изначалното единство* на четирите елемента, на трите цвята и на двете прояви, т.е. *квинтесенцията*. Или, казано с термините на кабалистиката, този Аркан е Арканът на „разгръщането“ на свещеното Име на Бога и следващото го „преразгръщане“ – два процеса, аналогични на процесите на *творение* и *спасение*.

*Довиждане, мили неизвестен приятелю!
Света Троица, 21 май 1967 г.*

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИЗДАТЕЛСТВО „БЯЛО БРАТСТВО“

Издателство „Бяло Братство“ подготвя за печат нови книги, за които се набират средства:

ТОЙ ИДЕ – книгата представлява хронология от всички известни текстове и слова на Учителя, които са изнесени в периода 1896-1904. Ето защо подзаглавието ѝ е „Начално слово“. За първи път излизат от печат в съвременен вид изключително редки текстове на Учителя, публикувани в списание „Виделина“, което се е печатало в Сливен под редакцията на д-р Георги Миркович (1826-1905). Книгата включва и азбучен показател на принципи, категории, добродетели и езотерични понятия с общо 510 главни понятия и 6717 препратки.

УЧИТЕЛЯ – обновено, луксозно издание на панорамната книга, подготвена от д-р Методи Константинов, Боян Боев, Мария Тодорова и Борис Николов.

ЛЕКЦИИ ПО АСТРОЛОГИЯ, том II – следващият том на астрологичния труд на Иван Антонов-Изворски, който е учил астрология лично от Учителя. Книгата включва аспектите отношения между светилата, положението на Слънцето, Луната и Меркурий по домове, както и френологичен труд от същия автор.

СЪБОРНО СЛОВО, 1931 г. – книгата съдържа беседи, държани на Седемте Рилски езера през лятото на 1931 г., както и сборни беседи, изнесени на Изгрева през същата година. Приложен е и азбучен показател с няколкокостотин понятия.

ШКОЛАТА, МЛАДЕЖКИ КЛАС, ГОДИНА ВТОРА, книжно и електронно издание – съдържа лекции, държани в периода 1922–1923 г. в младежкия клас на Езотеричната Школа на Бялото Братство. В книгата е включен подробен азбучен показател и звездни карти на всяка лекция. Електронното издание съдържа и фототипно издание на оригиналите, както и аудио-версия на лекциите.

НАШЕТО ВРЕМЕ

Джордж Гарлин

Когато съпругата на Джордж Гарлин починала, Гарлин – известният груб и устат комик от 70-те и 80-те години – написал тази невероятно изразителна статия, толкова уместна и днес, в епохата след 11 септември.

Парадоксът на нашето време е, че имате високе сгради, но ниска търпимост, широки магистралаи, но тесни възгледи.

Харчим повече, но имате по-малко, купувате повече, но се радвате на по-малко.

Имате по-големи къщи и по-малки семейства, повече удобства, но по-малко време.

Имате повече образование, но по-малко разум, повече знания, но по-лоша преценка, имате повече експерти, но и повече пробаети, повече медицина, но по-малко здраве.

Пиет твърде много, пушим твърде много, харчим твърде безотговорно, смеет се твърде малко, шофирате твърде бързо, ядосвате се твърде бързо, ядосвате се твърде лесно, лягате си твърде късно, събуждате се твърде уторени, четем твърде малко, гледаме твърде много телевизия и се молим твърде малко.

Увеличихме притежанията си, но намаляхме ценностите си.

Говорим твърде много, обичаме твърде рядко и мразим твърде често.

Знаем как да преживяваме, но не знаем как да живеем.

Добавихме години към човешкия живот, но не добавихме живот към годините.

Отидохме на Луната и се върнахме, но ни е трудно да прекосим улицата и да се запознаем с новия съсед.

Покорихме костическите ширини, но не и душевните.

Правим по-големи неща, но не и по-добри неща.

Пречистихме въздуха, но затъмнихме душата.

Подчинихме атома, но не и предразсъдъците си.

Пишем повече, но научаваме по-малко.

Планираме повече, но постигнахме по-малко. Научихте се да бързате, но не и да чакате.

Правим нови компютри, които складираат повече информация и бързат повече копия от когато и да било, но общувате все по-малко.

Това е времето на бързото хранене и лошото храносмилане, големите мъже и дребните души, лесните печалби и трудните връзки.

Времето на по-големи семейни доходи и повече разводи, по-красиви къщи и разбити долове.

Времето на кратките пътувания, еднократните пъперси и еднократния торал, връзките за една нощ и наднорменото тегло, и на хапчетата, които правят всичко – възбуждат ни, успокояват ни, убиват ни.

Време, в което има много на витрината, но малко в склада.

Време, когато технологията позволява това писмо да стигне до вас, но също ви позволява да го споделите или просто да натиснете „изтриване“.

Запомнете: отделяте повече време на тези, които обичате, защото те не са с вас завинаги.

Запомнете: кажете блага дума на този, който ви гледа отдолу нагоре с възхищение, защото това малко съществува скоро ще порасне и няма да е вече до вас.

Запомнете и горещо прегърнете човека до себе си, защото това е единственото съкровище, което можете да дадете от сърцето си и не струва нито стотинка.

Запомнете и казвайте „обичам те“ на любимите си, но най-вече наистина го мислете.

Целувка и прегръдка могат да поправят всяка заина, когато идват от сърцето.

Запомнете и се дръжте за ръце, и ценете моментите, когато сте заедно, защото един ден този човек няма да е до вас.

Отделяте време да се обичате, намерете време да си говорите и намерете време да споделяте всичко, което имате да си кажете.

Защото животът не се мери с броя вдишвания, които правим, а с моментите, които спират дъха ни.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

ЗДРАВЕ, СИЛА И ЖИВОТ, Учителя Петър Дънов, изд. „Хермес“, 2004, 318 стр., цена 8 лв.

Съветите на Учителя за здравословен начин на живот и лечение, разпръснати в много от неговите лекции и беседи, са били винаги обект на интерес. Този сборник е опит те да бъдат систематизирани в достъпна за широкия читател форма, като цялостен възглед за човека и връзката му с природата, и да бъдат представени дадените от Учителя принципи и методи на лечение, като цялостна ситема. Те се покриват с налагащата се в последните десетилетия нова парадигма за холистичното здраве, отразена в много трудове на западни, а напоследък и източни автори – лекари, лечители и психолози като Диупак Чопра, Норбеков, Каролин Мис, Луиз Хей и много други. Както се получава и в други области, българският читател възприема отвън като ново знанието, което е било споделено на неговия роден език преди почти столетие. В настоящия сборник ще намерите методи за лечение със светлина и цвят, с молитва и мисъл, дихателни и психо-физически упражнения, съвети за храна и хранене, лечение с природни фактори, както и щрихи от цялостния образ на човека като триединство на дух, душа и тяло, на мисъл, чувство и воля, извлечени и подбрани от словото на Учителя. Не е без значение фактът, че сборникът е съставен от лекар с опит и в холистичната медицина. Книгата дава възможност на читателя да намери средства, с които да си помогне сам или посредством които да участва активно в процеса на възстановяване и поддържане на здравето си.

ПАНЕВРИТМИЯ, Беинса Дуно, изд. „Бяло Братство“, 2004, 138 стр., цена 12 лв.

Това издание е първо по рода си и има документален характер. Описанията на панев-

ритмичните упражнения в него са дадени от първите учителки по Паневритмия, взели участие в раждането и развитието на този танц, които са го учили директно от Учителя. За първи път се публикува описание на първия дял на Паневритмията, направено от екип, включващ едни от най-ревностните ученички в школата на Изгрева. Съставът на този екип буди интерес и уважение и със своята разностранност: Мария Тодорова е музикант, Елена Андреева е стенографка на Учителя, Катя Грива е музикант, участвала е като консултант и не е записала името си сред съставителите; тя е била единствената, пред която Беинса Дуно е изигравал упражненията, а тя е обучавала от своя страна Ярмила Ментцлова – балерина, на която според спомените на съвременници Учителя е поверил задачата да „оправи детайлите на упражненията“. В процеса на работа бяха открити и автентичните снимки, правени на Ярмила Ментцлова и Мария Тодорова за илюстрация на това издание преди повече от 60 години. Снимките представят едно налагащо се присъствие на изящество и красота и дават разрешение на някои неясноти в описанията на движенията. Описанието, известно като „Паневритмията на сестрите“, е допълнено с втория и третия дял на Паневритмията: „Слънчеви лъчи“ и „Пентаграм“. Така желаещите да изучават Паневритмия имат пред себе си едно пълно и автентично издание, съдържащо описанието на движенията, текста и музиката на всяко упражнение, а също и обяснение на вътрешния смисъл на упражненията, направено от Боян Боев.

ИМАМ ДОМ НЕРЪКОТВОРЕН, т. 2, Беинса Дуно, Изд. „Бяло Братство“, 2004, 300 стр., цена 10 лв.

Това е втория том на едно изчерпателно ръководство за вътрешна работа, съдър-

жащо конкретни методи и практики за духовно себеизграждане. Съставителят Влад Пашов е непосредствен участник в Школата на Бялото Братство, ерудит, астролог, задълбочен познавач на учителството слово и на езотеричните науки. Книгата обхваща наставления и конкретни упътвания и упражнения за развиване и усъвършенстване на духовното тяло – неръкотворния човешки дом.

ЛЕКЦИИ ПО АСТРОЛОГИЯ, т.1, *Иван Антонов-Изворски*. Съставител Ирена Шунина, Изд. „Бяло Братство“, 2004, 209 стр., цена 4,50 лв.

Авторът е също един от последователите на Учителя Петър Дънов, които са имали възможност да присъстват непосредствено на почти всички негови беседи и лекции от създаването на Школата до нейния край. Той има изключителния шанс Учителя лично да му преподава астрология. Знанията и богатия си опит в тази наука той оставя във форма на беседи, диктувани на съратника му Николай Монов през 1955–56 г. Издателство „Бяло Братство“ ги предлага в два тома. Първият том представлява въведение в науката астрология, а вторият разглежда съчетанията между светилата и разположението на планетите по домове. В края на втория том ще бъде публикуван кратък текст по френология от същия автор.

СВЕТОВНИТЕ РЕЛИГИИ, Джон Баукър, изд. „Кибеа“, 2004 г., 210 стр.

Книгата дава възможност на читателя да се запознае с основните религии и верски традиции на човечеството и да вникне в тях. Подробните обяснителни бележки към впечатляващите илюстрации

дават възможност за придобиване на живи и цялостни впечатления за най-значимите

световни религии и за по-дълбоко вникване в основните концепции на всяка от тях. Авторът ни повежда от религиите на древността – в Древен Египет, зороастризма, до великите традиции на вярата, следвани в наше време. Всяка от големите религии: християнство, юдаизъм, индуизъм, будизъм, сикхизъм, ислям е изследвана с подробности въз основа на нейните свещени текстове, епическа образност, ключови вярвания и култови предмети.

Джон Баукър е преподавател по религиознание в университета на Ланкастър и декан на колежа „Тринити“ в Кеймбридж. Преподавал е в университета в Пенсилвания и Щатския университет в Северна Каролина. Автор е на множество книги, между които са „Оксфордски речник на световните религии“, „Значенията на смъртта“, „Проблемът за страданието в световните религии“, „В какво вярват мюсюлманите“ и др. **МИСЛЕТЕ ЗА ТЕЗИ НЕЩА**, Кришнамурти, изд. „Кибеа“, 2004, 283 стр. Цена 7 лв.

След „Първата и последна свобода“ (2000г.), ИК Кибеа представя и втория от най-популярните сборници с беседи на големия индийски мислител, превеждани и издавани в милионни тиражи по света. Тази нова среща с мъдростта на един от най-голе-

мите съвременни Учители насочва към размисъл върху проблемите на образованието и възпитанието. В основата на книгата са беседи на Кришнамурти с ученици, учители и родители в Индия.

„Тези неща“ са: същността на живота, истината и Бога, свободата и любовта, знанието и властта, красотата и състраданието. За да се научим да мислим за тях, трябва да освободим обусловеното си съзнание, да се откажем от влиянието на всички авторитети, да потърсим в себе си целостността на живота и силата да го познаваме чрез любовта.

„Jitno Zrno“ 1/2005
 (“Grain of Wheat”)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“, founded
 by disciples and followers of the
 Master Peter Deunov, published
 from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zrno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: ++359 32/235 080

ISSN 0861 427X

THE LIVING WORD

The new views of the disciple – *a summary*
of a lecture by Beinsa Duno 3

My teachings – *record*
of proceedings
 140 years from the birth
 of Peter Deunov – *Ljudmila Dimitrova*

THE SCHOOL

The image of the Master through
 my eyes – *Elena Andreeva* 7

The imams prey for rein – *Nikola Gryblew* 12

The musical ton and it's overtones – *Georgy Stojchev* 14

The second century of Esperanto – *Cvetana Gancheva*

THE WORLD AROUND

The cosmic world – *from the lectures by Beinsa Duno,*
selected by Canka Ekimova 23

FORUM

The holistic medicine of 21th century and the teachings
 of Beinsa Duno – *Svetla Baltova* 26

Development of awareness through the movements
 of Paneurhythmia – *Jasen Daskalov* 31

The movements of Paneurhythmia – *Snejana Dimitrova*

The Logos – *selection from the lecturs by Beinsa Duno*
by Georgy Hristov

The Tarot cards – *from the book Meditations on Tarot*
by Valentin Tomberg

Our time – *George Galrin*

BOOKS REWEVED

Health, force and life – *from the lectures of Beinsa Duno* 48

Paneurhythmia – *Beinsa Duno* 48

I have built an invisible house, 2vol. – *from the lectures*
by Beinsa Duno 48

Astrology, 1 vol – *by Ivan Antonov* 48

The world religions – *John Bouker* 48

Think of those things – *Krishnamurti* 50

ПРОСЛАВА НА ТВОРЕНИЕТО

от сияйния отец Св. Франциск от Асизи

Най-възвишен, всемогъщ, добри Господи,

Твои са похвалите, славата, честта и всички благословии!

На теб само, Превъзвишенний, се пада това, да няма човек,
достоеен да те споменава!

Слава на теб, Господи мой, за всички създания, и преди всичко
за брат Слънце, който през деня ни свети хубав и сияещ
с голямо великолепие.

На теб, Превъзвишенний, се пада да си значим!

Слава на теб, Господи мой, за сестра Луна и звездите,
които на небето си ги създал, ясни, скъпоценни и хубави.

Слава на теб, Господи мой, за брат Вятър, и за въздуха и облаците,
и за ясното хубаво време, благодарение на които
изхранваш своите създания.

Слава на теб, Господи мой, за сестра Вода, която е много полезна
и скромна, и скъпоценна, и чиста.

Слава на теб, Господи мой, за брат Огън, който осветява нощта
и който е хубав и радостен, и здрав, и силен.

Слава на теб, Господи мой, за нашата сестра - майка Земя,
която изхранва и управлява, и произвежда различни плодове,
пъстри цветя и билки.

Слава на теб, Господи мой, за тези, които прощават
заради твоята любов, и които издържат в трудности и страдания.
Блажени са онези, които зоват мира!

Слава на теб, Господи мой, за нашата сестра - телесна смърт,
от която никое човешко същество не може да избяга!

Горко на тези, които ще умрат в смъртен грях, блажени са онези,
които ще намерят благоволение в твоята свята воля
и които няма да вкусят злото на втората смърт!

Хвалете, хвалете и благославяйте моя Господ,
благодарете и служете Му с голяма скромност.